

Bůh středem modlitby

Zac Poonen

Bůh

středem
modlitby

Zac Poonen

*Otče náš, který jsi v nebesích,
buď posvěceno tvé jméno.
Přijď tvé království.
Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.
Náš denní chléb dej nám dnes.
A odpusť nám naše viny,
jako jsme i my odpustili těm,
kdo se provinili proti nám.
A neuveď nás do pokušení,
ale vysvobod' nás od Zlého.
Neboť tvé je království,
i moc i sláva navěky. Amen.*

Bůh středem modlitby
Zac Poonen
1. vydání

Copyright © Zac Poonen (1990)
Název knihy v anglickém originálu: God Centred Praying

Copyright © českého vydání Zac Poonen (2018)
Bůh středem modlitby
První vydání, 2018
Vydal: Karel Husa, Praha
Překlad: Daniela Trojterová

Tato kniha podléhá autorskému zákonu, aby se zamezilo jejímu zneužití. Kniha nesmí být kopírována ani překládána bez písemného souhlasu autora. Nicméně je povoleno stahovat a tisknout kterékoli části této knihy, pokud jsou určeny k BEZPLATNÉ distribuci a nebyly provedeny ŽÁDNÉ ZMĚNY, pokud je uvedeno JMÉNO AUTORA a ADRESA a pokud je na každém výtisku uveden tento text týkající se autorských práv. Pro více informací, prosím, kontaktujte:

cfc@cfcindia.com
40 DaCosta Square
Bangalore – 560084
India

Použité překlady Bible:

BKR: Bible kralická

ČEP: Český ekumenický překlad

ČSP: Český studijní překlad

B21: Bible 21

Není-li u Bibličkových citací uveden použitý překlad, jedná se o citace z Českého studijního překladu.

ISBN 978-80-906799-9-3 (brož. vazba)

ISBN 978-80-88297-00-0 (formát ePUB)

ISBN 978-80-88297-01-7 (formát Mobipocket)

ISBN 978-80-88297-02-4 (formát PDF)

PROČ ČÍST TUTO KNIHU

Účinná modlitba stojí na dvou základech.

Zprvė musíme nést Bohem dané BŘEMENO. Modlitba je jako kruh, který začíná a končí v Bohu. V první polovině kruhu nám Bůh skrze Ducha Svatého vloží do srdce břemeno. Druhou polovinou kruhu je naše Bohem inspirovaná modlitba, kterou se modlíme k Otci. A tak se kruh dokonale uzavře. Právě toto znamená „modlit se v Duchu“.

Druhou nezbytností je VÍRA. Bůh očekává, že Mu budeme důvěřovat. Když mu nedůvěřujeme, zneuctíváme ho, protože nedůvěrou dáváme najevo, že k nám není tak pozorný jako pozemští otcové ke svým dětem.

V Božích očích není modlitba modlitbou, dokud naše přímlyvy vycházejí pouze z našich úst nebo z naší mysli. Opravdovou modlitbou se stávají teprve tehdy, když jsou zároveň nejhlubší touhou našeho srdce.

Modlitba je úzce spojena s naším životem. Účinnost našich modliteb bude záviset na tom, jestli žijeme spravedlivý život. Opravdová spravedlnost staví Boha do středu lidského života. Znamená to, že se člověk začne na věci „dívat z Božího úhlu pohledu“ (Koloským 1,9; parafrázováno). Na lidi, věci nebo okolnosti se už nedívá lidskýma očima (2. Korintským 5,16). Všechno kolem něj může zůstat stejné. Člověk soustředěný na Boha se však přesunul do nebeských sfér a nyní se na všechno a na všechny dívá tak, jak se na ně dívá Bůh.

Jedině takový člověk se dokáže modlit v souladu s Božím smýšlením.

Božím záměrem bylo, aby modlitba znamenala pro našeho ducha totéž, co dýchání pro naše tělo. Dýchání je přirozené

a provozujeme jej neustále. Abychom se naučili dýchat, nepotřebujeme učebnice! Pokud se nám začne špatně dýchat, jedná se o příznak nějakého onemocnění!

Neznamená to, že modlitba není namáhavá. Ježíš se modlil „s bolestným voláním a slzami“ (Židům 5,7). Apoštolové „zápasili na modlitbách“ (Koloským 4,12). Podobně budou modlitbu prožívat všichni oddaní křesťané, protože „náš boj je proti duchovním mocnostem zla“ (Efezským 6,12). Když se však modlitba stane ponurým rituálem, jedná se o neklamné znamení, že pacient trpí „duchovním astmatem“!

Takoví věřící jsou nemocní a musejí si to uvědomit. Aby se uzdravili, nepotřebují další vyučování o tom, jak se modlit. Potřebují vyučování o přehodnocení priorit svého života.

A o tom je tato kniha.

Když se budeme soustředit na Boha a správně si uspořádáme priority, tohoto „astmatu“ se zbavíme. K modlitbě budou nadále patřit bolestná volání a slzy, stále bude namáhavá a budeme v ní zápasit, ale už se nebude jednat o pouhý rituál. Stane se nám radostí a potěšením.

Pokud takový život chcete, čtěte dál...

Zac Poonen

/ Kapitola první /

JAK SE NEMODLIT

A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci; neboť ti se rádi modlí, stojíce v synagogách a na rozích ulic, aby je viděli lidé. Amen, pravím vám: Mají už svou odměnu. Když ty se modlíš, vejdi do svého pokoje, zavři za sebou dveře a pomodli se k svému Otci, který je v skrytu, a tvůj Otec, který vidí v skrytu, ti odplatí zjevně.

Když se modlíte, neopakujte naprázdno slova jako pohané, neboť ti se domnívají, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebuďte proto jako oni; vždyť Bůh, váš Otec ví, co potřebujete, dříve, než jej poprosíte.

Vy se modlete takto: Otče náš, který jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi. Náš denní chléb dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako jsme i my odpustili těm, kdo se provinili proti nám. A neuveď nás do pokušení, ale vysvobod' nás od toho Zlého, neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Neboť jestliže odpustíte lidem jejich provinění, odpustí vás nebeský Otec i vám; jestliže však lidem jejich provinění neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše provinění. (Matouš 6,5–15)

Toto je jediná modlitba, kterou kdy Ježíš učedníky učil. Určitě je tedy důležité i pro nás, abychom jí správně porozuměli.

Ježíš řekl, že kdykoli se modlíme, máme se modlit tímto způsobem (verš 9). Neznamená to, že máme při každé modlitbě opakovat stejná slova. Chtěl tím říct, že by se měl celý náš modlitební život držet tohoto vzoru.

Když se modlíme tuto modlitbu, není na tom nic špatného, pokud myslíme každou větu vážně. Ale jak za chvíli uvidíme, není to tak snadné.

Dříve než Ježíš ukázal učedníkům, jak se modlit, učil je, jak se NEMODLIT.

NE JAKO POKRYTCI

První věcí, kterou Ježíš řekl o tom, jak se nemodlit, bylo, že nemáme být jako pokrytci (verše 5 a 6). Při pročitání evangelií zjistíte, že Ježíš o pokrytectví mluvil mnohokrát. Naprosto otevřeně odsuzoval farizeje, protože byli pokrytci. Ano, fari-zeové dělali mnoho dobrých věcí. Denně se modlili. Dvakrát týdně se postili. Desátky odevzdávali nejen ze svých peněz, ale také z kopru a kmínu, který jim rostl doma na zahrádce. Byli velice pečliví v dodržování i těch nejmenších detailů toho, co považovali za Boží zákon. Navenek byli nesmírně morální a bezúhonní. Nikdy by si nedovolili zmeškat o sabatu bohoslužbu v synagoze. Měli hluboké znalosti Písma. A přesto je Ježíš odsoudil, protože většinu toho, co dělali, dělali proto, aby si získali uznání svých bližních.

Zamilovali si lidskou slávu víc než slávu Boží. (Jan 12,43)

Potomci farizeů – ti, kdo milují chválu od vedoucích a ostatních lidí více než Boží pochvalu, nyní žijí v každé církvi a společenství na světě.

Slovo „pokrytec“ pochází z řečtiny a znamená herec. Představte si člověka, který hraje Jana Křtitele v hollywoodském filmu. Ve skutečnosti to může být opilec a zhýralec, který se rozvedl již se dvěma nebo třemi ženami. Ale ve filmu hraje roli Božího svatého proroka. To je pokrytec – člověk, který před lidmi něco hraje, ale ve skutečnosti je úplně jiný.

Pokrytec může před ostatními křesťany hrát roli oddaného věřícího. Ale kdybyste viděli, jak se doma chová k manželce nebo jak jedná s lidmi v práci, zjistili byste, že je to úplně jiný člověk. Proč? Nic tam nehraje. Doma a v práci je takovým člověkem, jakým je ve skutečnosti. Je to náboženský člověk, nikoli duchovní.

Herec chce, aby publikum ocenilo jeho herecký výkon. Stejně jako každý pokrytec. Stejně jako farizeové v prvním století a stejně jako farizeové dnes. Ať dělají cokoli, i kdyby šlo o posvátnou činnost jakou je modlitba, chtějí, aby to druzí ocenili. Možná se modlí krásně, ale dělají to proto, aby si jich lidé všimli.

Když budeme upřímní, všichni musíme vyznat, že jsme se někdy modlili jako pokrytci – byli jsme si více vědomi toho, že nás poslouchají lidé, než že nás poslouchá Bůh. Možná bychom měli Pánu vyznat, že se na veřejnosti modlíme jinak, než když jsme sami. Nebo na veřejnosti používáme květnatý a vášnivý jazyk, abychom udělali na druhé dojem. Ježíš nás před takovým jednáním varoval, protože tento druh modliteb vůbec nedosáhne k Bohu.

Pokud chceme být vysvobozeni z pokrytectví, ať už je to v našich kázáních, v životě nebo v modlitbách, musíme Boha požádat, aby nám dal takovou bázeň před Ním, že budeme daleko více stát o Boží chválu než o tu lidskou. Dokud se ne naučíme správné bázni před Bohem, zůstaneme herci, kteří budou ve všech oblastech života hrát před lidmi svou roli.

Ježíš pokrytectví odsuzoval více než jakýkoli jiný hřích.

NEDĚLAT FALEŠNÝ DOJEM

Prvním hříchem, o kterém čteme v souvislosti s prvotní církví, je pokrytectví. V 5. kapitole Skutků si přečtěte o Ananiášovi a Safiře.

V čem spočíval jejich hřích?

Šlo snad o to, že nepřinesli všechny peníze, které dostali za prodej svého pozemku, a nedali je Bohu? Ne, v tom jejich hřích nespočíval. Když prodáte svůj pozemek za milion korun a rozhodnete se dát Bohu jen polovinu, není to hřích. Hříchem by nebylo, ani kdybyste se rozhodli, že Bohu nedáte nic. Je jenom na vás, kolik Bohu dáte. Bůh miluje radostného dárce. Pokud tedy nedáváte radostně, je lepší nedávat nic. Bůh vaše peníze nepotřebuje. Zlata a stříbra má více než dost!

Proč tedy Ananiáš a Safira zemřeli? Důvod byl následující: Ananiáš předstíral, že apoštolům klade k nohám celou částku, kterou získal z prodeje. Se zbožným výrazem na tváři vypadal Ananiáš stejně svatě jako ostatní. Byl to herec, pokrytec.

Ale Petr byl muž Boží a nenechal se oklamat. Bůh mu dal rozlišení, aby viděl skrze prázdnotu Ananiášova posvěcení. Řekl mu: „Ananiáši, proč Satan naplnil tvé srdce, že jsi lhal Duchu Svatému?“ (Skutky 5,3).

Jak mohl Ananiáš lhát? Vždyť ani neotevřel ústa.

Co je to lhaní? Znamená to vytvářet falešný dojem a toho se můžete dopustit, aniž byste otevřeli ústa.

To udělal Ananiáš. Chtěl si od ostatních vysloužit uznání, že je také oddaným učedníkem, ale ve skutečnosti takový nebyl. Něco si nechal pro sebe. Jak už jsem ale řekl, v tom jeho hřích nespočíval. Kdyby býval řekl: „Bratře Petře, prodal jsem pozemek, ale nemyslím, že bych měl všechny peníze z prodeje dát Bohu, jak to dělají ostatní. Tady je část peněz.“ Kdyby řekl tohle, nezemřel by. Bylo by to čestné a Bůh by to ocenil.

On však předstíral. V tom byl jeho hřích, a proto zemřel. O něco později přišla jeho žena a stejně jako on krásně zahrála svou roli! I ona předstírala, že dává všechno. A také ona zemřela.

Jeich pokrytectví bylo jako kousek kvasu, který se dostal do prvotní církve; Bůh věděl, že pokud ho okamžitě neodstraní, zničí ji to celou. Proto je oba okamžitě usmrtil.

Pokud si nebudete dávat pozor na pokrytectví v každé jednotlivé oblasti života, nikdy nepřekonáte pokrytectví v oblasti modliteb. Jestliže se modlíte, abyste si vysloužili uznání druhých, pak Ježíš říká: „Už máte svou odměnu.“ (Matouš 6,2). Vaší touhou totiž není oslava Boha skrze modlitbu, ale chcete, aby ostatní viděli, jak dobře se umíte modlit. Pak tedy dostanete za odměnu právě toto.

To je ale všechno, co dostanete. Tohle jste chtěli, tak to dostanete.

Dostaneme to, po čem v hloubi srdce toužíme, a ne to, o co prosíme ústy – takový je princip křesťanského života. Hledejte a naleznete to, co opravdu hledáte!

Až staneme před Kristovým soudným stolcem, spadne z nás veškeré vnější pozlátko. Už nebude vidět, jací jsme jako herci, ale budeme takoví, jací jsme opravdu. Proto Bible říká, že si máme dávat pozor, jak žijeme dnes, jinak tam jednoho dne budeme stát úplně nazí a zahanbení.

V 1. Janově 2,28 čteme: „Nyní tedy, dítky, zůstávejte v něm, abychom nabyli radostné důvěry, až se zjeví, a nebyli jím zahanbeni při jeho příchodu.“ Toho dne budou zahanbeni lidé, kteří život na zemi prožili jako herci.

Teď mluvím k věřícím. Komu bylo určeno Kázání na hoře? Když se podíváte do Matouše 5,1-2, zjistíte, že Ježíš věnoval tato slova svým učedníkům. Právě svým učedníkům řekl:

Dávejte si pozor, abyste nekonali svou spravedlnost před lidmi, jim na odiv. (Matouš 6,1)

Svým učedníkům řekl i toto:

Mějte se na pozoru před kvasem farizeů, to jest před pokrytectvím. (Lukáš 12,1)

CHODIT VE SVĚTLE

Bible v 1. Janově 1,7 říká, že pokud nechodíme ve světle, nemůžeme mít společenství s Bohem. Pokud chodíme ve světle, určitě nemůžeme nic skrýt, protože světlo všechno odhalí. Člověk, který chodí ve tmě, ten v životě něco skrývá. Pokud chodíme ve světle, náš život je otevřenou knihou. Můžeme přizvat ostatní lidi, aby zkoumali náš soukromý život, naše účetnictví i všechno ostatní. Nechceme nic skrývat. Neznamená to, že jsme dokonalí. Pouze to znamená, že jsme upřímní.

První věcí, kterou Bůh vyžaduje od každého člověka, je upřímnost – naprostá upřímnost. Budeme-li ochotní k upřímnosti, mnoho našich problémů se rychle vyřeší. Když se budeme řídit tímto základním pravidlem upřímnosti před Bohem i před lidmi, začne se náš duchovní život posouvat mílovými kroky vpřed.

Zjistíte však, že je to boj. Možná se rozhodnete, že tuto výzvu vezmete opravdu vážně a od této chvíle už budete upřímní. Do konce týdne však zjistíte, že jste v pokušení

znovu něco hrát a usilovat o chválu od lidí spíše než od Boha. Musíte být odhodlaní tuto bitvu vybojovat a zvítězit.

Boha velmi rmoutí skutečnost, že mnozí křesťané, kteří se znovuzrodili před dvaceti, třiceti nebo čtyřiceti lety, duchovně nevyrostli, protože si neosvojili základní lekci o upřímnosti. Jestliže žijeme jako pokrytci, nemůžeme se nikam posunout. Naše modlitby nebudou vyslyšeny. Můžeme pořádat celonoční modlitební setkání, ale jen mrháme časem. Pokud se nejprve nevypořádáme s pokrytectvím, naše modlitby nebudou vyslyšeny.

Musíme si uvědomit, že naše pravá duchovní hodnota spočívá jen v tom, kým jsme před Bohem, a v ničem jiném. Náš duchovní stav nezávisí na znalostech Bible, množství modliteb, počtu křesťanských setkání, která navštívíme, ani na tom, co si o nás myslí starší sboru a ostatní lidé v církvi. Naopak, ptejte se sami sebe: „Co si o mně myslí Bůh, který vidí do všech oblastí mého života?“ Odpověď na tuto otázku je tou pravou mírou naší duchovnosti. Musíme si to připomínat každý den, jinak hrozí, že se z nás opět stanou herci.

Miluji, co řekl Ježíš o Natanaelovi: „Hle, to je opravdu Izraelita, ve kterém není lsti.“ (Jan 1,47). Kdyby to Ježíš mohl říct o mně nebo o vás, byla by to ta největší pochvala, jaké by se nám mohlo dostat. Natanael nebyl dokonalý. Byl nedokonalý. Nijak se tím ale netajil. Nesnažil se předstírat, že je něčím, čím není. A právě v tom se lišil od Ananiáše a Safiry.

BEZ NESMYSLNÉHO OPAKOVÁNÍ

Druhou věcí, před kterou nás Ježíš varoval, je zbytečné opakování, jako to dělají pohané, když se modlí.

Bohu v modlitbě nejde o množství slov, ale o touhu našeho srdce. Skutečnou modlitbou je touha srdce. A tato touha stoupá k Bohu a dostane se jí odpovědi.

Opakování je v pořádku, pokud to, co říkáte, myslíte opravdu vážně. V Getsemanské zahradě se Ježíš modlil stejnými slovy třikrát (Matouš 26,44), ale jeho slova nebyla prázdným opakováním. Pokaždé, když se modlil, to byla slova, která tížila jeho srdce. Stejnými slovy se můžete modlit i desetkrát denně a Bůh vás uslyší, pokud se pokaždé modlíte upřímně a od srdce.

Křesťané lžou Bohu mnohem častěji v neděli než kdykoli jindy během týdne. Víte proč? Protože právě v neděli zpívají tolik písní, jako Vše vydávám Ježíši (All to Jesus I surrender), Vezmi si mé stříbro a zlato, neodepřu ti ani pětník (Take my silver and my gold, not a mite would I withhold) a podobně.

Možná takové písně zpíváte, protože jsou ve zpěvníku, ale nemyslíte je vážně. Neuvědomujete si, že když zpíváte takové písně, mluvíte přímo k Bohu. Možná si uvědomujete spíš hudbu než slova. A tehdy Bohu lžete.

Ježíš řekl, že v den soudu budeme Bohu skládat účty z každého planého slova, které jsme kdy vyslovili (Matouš 12,36). Jelikož žijeme v generaci křesťanů, kteří se nebojí Boha, nejsou taková varování brána vážně.

Zbytečné opakování je znakem pohanů, kteří lehkomyšlně vstupují do Boží přítomnosti a říkají věci, jež nemyslí vážně.

NEVKLÁDAT DŮVĚRU DO DLOUHÝCH MODLITEB

Ježíš také řekl, že si pohané mysleli, že budou vyslyšeni pro množství svých slov.

Někteří věřící mají pocit, že pokud uspořádají celonoční modlitební shromáždění, Bůh jim musí odpovědět, už je-

nom proto, že se modlili tak dlouho. Takové modlitby jsou typické pro pohany.

Určitě si pamatujete, co se stalo na hoře Karmel. Na jedné straně stál Elijáš a na té druhé 450 proroků pohanského boha Baala, kteří se snažili svolat oheň z nebe, aby se ukázalo, kdo je pravým Bohem. Baalovi proroci se dlouze modlili, křičeli, skákali a tančili, ale žádný oheň nepřišel. Bůh jim viděl do srdce a jejich emocionální výlevy a hluk na něj neudělaly žádný dojem (1. Královská 18,20–29).

Někteří křesťané se modlí stejně! Myslí si, že je Bůh uslyší kvůli jejich emocím a křiku.

A potom se modlil Elijáš. Jeho modlitba netrvala ani minutu, ale přivolala oheň. Správnost modlitby se nepozná podle toho, jestli se modlíte minutu nebo celou noc, ale jestli Bůh odpoví nebo ne!

*Vždyť člověk se dívá na to, co má před očima, ale
Hospodin se dívá na srdce.* (1. Samuelova 16,7)

*„Velkou moc má vroucí modlitba
spravedlivého.“* (Jakub 5,16; B21)

Jakub se tu odvolává na příklad s Elijášem. Elijášova modlitba nebyla vyslyšena, protože by se několik hodin modlil a křičel, ale protože byl spravedlivý. Modlitba se stává účinnou díky životu, který za ní stojí. Na to nikdy nezapomínejme.

Tyto základní lekce učil Ježíš učedníky ještě předtím, než jim ukázal, jak se modlit. Nikdy se nebudeme modlit správně, pokud se nenaučíme, jak se nemodlit.

Dovolte mi zde ještě dodat pár slov, aby nedošlo k nedorozumění.

Na celonočních modlitebních setkáních není nic špatného. Ježíš se sám v jednom případě modlil celou noc (Lukáš 6,12). Ježíš neodsuzoval množství nebo délku modliteb, ale důvěru v množství slov. Mezi mnoha slovy a množstvím času na modlitbách je velký rozdíl. Pokud jsou vaše modlitby jen o množství slov, ztrácíte čas. Ježíš mohl užitečně strávit celou noc na modlitbách, protože Jeho srdce bylo přímé a nesl břemeno, které přijal od Boha.

Množství času stráveného na modlitbách však nerozhoduje o tom, zda Bůh odpoví nebo ne. Rozhoduje o tom život člověka, který se modlí.

/ Kapitola druhá /

BŮH, KTERÝ JE NAŠÍM OTCEM

„Otče náš, který jsi v nebesích“

Děti se většinou modlí k Pánu Ježíši a není na tom nic špatného. Měli bychom však mít na paměti, že v jediné modlitbě, kterou Ježíš učil své učedníky, oslovoval Boha jako Otce. Modlíme se V Duchu SKRZE Syna K Otcí.

Ne každý však může Boha oslovovat Otče. Na zemi můžeme nazývat svým otcem jen muže, skrze něhož jsme se narodili. Stejným způsobem musíme uvažovat, když se modlíme k Bohu. Jedině když se člověk odvrátí od svých hříchů a vynáší Ježíše Krista jako Pána svého života, je znovu narozen jako Boží dítě. Teprve potom může říkat Bohu „Otče“.

NAŠE NOVOZÁKONNÍ VÝSADA

Izraelité nemohli Boha nazývat Otcem. Toto oslovení zavedl teprve Ježíš. Bylo to oslovení, které v komunikaci se svým nebeským Otcem neustále používal. My si ani neuvědomujeme, jaká je to výsada, že můžeme Boha nazývat svým Otcem.

Ve Starém zákoně Bůh vyučoval Židy o své nepřístupné svatosti tím, že umístil do chrámu oponu, za kterou se skrývalo nejsvatější místo, kde přebýval. Na ono místo nemohl vstoupit žádný člověk, s výjimkou nejvyššího kněze jednou za rok. Kdybyste před dvěma a půl tisíci lety přišli k Židům a řekli jim, že Bůh jednoho dne otevře cestu, aby do jeho přítomnosti mohl svobodně vstoupit kdokoli, považovali by to za nemožné.

Nám se tato výsada nabízí skrze novou smlouvu. Opona se roztrhla, abychom měli volný přístup přímo do Otcovy přítomnosti; a můžeme ho oslovovat „Otče“. Abychom mohli tuto výsadu nové smlouvy dostatečně ocenit, musíme si přečíst Starý zákon.

Boží otcovské srdce je nádherně vidět v podobenství o marnotratném synu. Syn se vrací domů, poté co prohýřil otcův majetek a pošpinil jeho jméno. Ale jakmile ho otec uvidí, rozběhne se k němu a obejmě ho. Vidíme tu obraz Boha Otce. Je to jediné místo v Bibli, kde je Bůh zobrazen jako běžící – běží, aby objal kajícího se hříšníka (Lukáš 15,20)!

To byl způsob, jak Ježíš lidem zobrazoval Boha. Chtěl zmyslí lidí vymýtit nesprávné pojetí Boha, které vytvořili učitelé zákona a farizeové.

Po vzkříšení, když se Marie Magdalena setkala před hrobem s Ježíšem, jí řekl: „Vystupuji k Otci svému i k Otci vašemu ...“ (Jan 20,17). Skrze smrt a vzkříšení Krista vstoupili Jeho učedníci do takového vztahu s Bohem, jaký nikdy dříve neexistoval. Teď mohli Boha nazývat svým vlastním Otcem. Člověk najednou mohl mít s Bohem stejně důvěrný vztah jako dítě, které sedí tátovi na klíně.

MILUJÍCÍ OTEC

Mnozí mají mylnou představu, že Bůh Otec je velmi přísnou osobou a jen Ježíš nás miluje. Takto Satan překrucuje pravdu. Byla to právě Otcova láska, která poslala Ježíše, aby nás zachránil od hříchu. Ježíš řekl svým učedníkům: „Vždyť sám Otec vás miluje...“ (Jan 16,27). Řekl jim také, že jestliže jejich nebeský Otec krmí ptáky a obléká květiny, určitě se postará i o ně. Neměli tedy ani nejmenší důvod dělat si starosti, protože nebeský Otec se o ně postará (Matouš 6,26–34).

Také jim řekl, že jestliže pozemští otcové vědí, jak svým dětem dávat dobré dary, tím spíše dá svým dětem dobré dary nebeský Otec (Matouš 7,11).

Můžete namítnout, že toto vše je přece zřejmé. Přesto když přicházíme k Bohu, abychom se modlili, často vlastně nevěříme, že nám vyhoví, protože si nejsme jisti jeho něžnou milující otcovskou péčí. A tak Boha limitujeme svou nevírou. Když se modlíte, věříte skutečně, že mluvíte k milujícímu Otci, který se těší z toho, že vás slyší a který se o vás zajímá?

Někteří se domnívají, že je Bůh uslyší až tehdy, když se z nich stanou zralí svatí. Jak je to s pozemským otcem? Pokud má více dětí, naslouchá snad více svému dvacetiletému synovi než své tříleté dceři? Řekne snad své malé dcerce: „Jsi moc malá na to, abys se mnou mluvila. Nemůžu poslouchat, co říkáš.“ Jistěže ne. Ve skutečnosti bude spíš naslouchat svému nejmladšímu dítěti než těm starším. A stejně je tomu s Bohem.

Říká: „Všichni mě budou znát (jako Otce), od nejmenšího (nejmladšího) po největšího (nejstaršího)“ (Židům 8,11; slova v závorce doplněna autorem).

Všimněte si, že nejmladší jsou zmiňováni jako první!

I kdybyste se znovu narodili včera, můžete směle přijít k Bohu a říct: „Bože, jsi můj Otec, já jsem tvé dítě, a proto mám právo s tebou mluvit.“ Ježíš povzbuzoval učedníky, aby na modlitbách přicházeli k Bohu tímto způsobem.

Vždy, když se modlíme, musíme k Bohu přistupovat jako k Otci, který nás miluje a zajímá se o nás. Jenom tak může růst naše víra. A bez víry nemá smysl se modlit.

Bůh je dobrý Bůh. Dělá mu radost dávat svým dětem dobré dary. Bible říká:

*...žádné dobro neodepře těm, kdo žijí
bezúhonně. (Žalm 84,12; ČEP)*

V Žalmu 37,4 je psáno:

Měj rozkoš z Hospodina – on naplní prosby tvého srdce.

V Novém zákoně Ježíš všechna tato zaslíbení Starého zákona podpořil, potvrdil a umocnil, a ještě k nim přidal mnohá další.

Základem naší víry je tedy vědomé přijetí Boha jako milujícího Otce.

SVATÝ BŮH

Máme oslovovat Boha jako Otce, KTERÝ JE NA NEBESÍCH. Není jenom naším Otcem, ale je také všemohoucím Bohem. Když k němu přicházíme v modlitbách, obě tyto věci musíme mít na paměti.

Přistupujeme k Němu se zbožnou úctou, protože je to Bůh, jenž je ohněm stravujícím (Židům 12,29).

Někteří křesťané vnímají Boha jako dědečka! Víte, jak je to s dědečky – bývají ke svým vnoučatům shovívaví a když vnouče udělá něco špatného, přehlížíjí to. Mnozí křesťané si myslí, že takový je Bůh a nebere vážně jejich hříchy. Tato myšlenka je zcela mylná. Bůh je Otec.

Ale současně je i Bohem. Nebeští serafové si před ním zakrývají tvář a volají: „Svatý, svatý, svatý“ (Izajáš 6,3). Serafové nikdy nezhřešili, a přesto si zakrývají tváře, když přistupují k Bohu, protože nesnesou pohled na Boží svatost. Vypovídá to o Boží nekonečné čistotě, kterou naše konečná mysl nedokáže pochopit.

Uvažte, jak na Boží vzezření reagovali velcí muži v Bibli. Když Izajáš uviděl Boží slávu, prožíval, že je hrozný hříšník (Izajáš 6,5). Mojžíš si zakryl tvář, protože se bál na Boha pohlédnout (Exodus 3,6). Daniel cítil, že ho opustila všech-

na síla (Daniel 10,8) a apoštol Jan padl na zem jako mrtvý (Zjevení 1,17).

Většina křesťanů Boha tímto způsobem nezná, a proto jejich životy zůstávají plytké a povrchní.

Lidé přistupují k Bohu dvěma extrémně odlišnými způsoby. Jedni mají pocit, že je Bůh nepřístupný, a protože neznají Jeho lásku, neustále se Ho děsí a snaží se Ho různými prostředky uspokojit. Druhý extrém představují křesťané, kteří si vůči Bohu vypěstovali nesvatou familiárnost, takže už před Ním nemají bázeň jako před stravujícím ohněm.

Člověk, který k Bohu přistupuje bez zbožné úcty, Ho vůbec nezná. Čím více Ho známe, tím spíše před Ním budeme mít při modlitbě bázeň a zbožnou úctu. Přicházíme k Němu směle, protože je naším Otcem, ale přicházíme k Němu i se zbožnou úctou, protože je Bůh.

Všimli jste si, že třináct Pavlových dopisů (od listu Římanům po Filemona) začíná tímto pozdravem: „Milost vám a pokoj od BOHA OTCE“? Pavel ho znal jako Boha i jako Otce a chtěl, aby ho tak poznali i ostatní.

SVRCHOVANÝ VLÁDCE

„Jenž jsi v nebesích“ nám také připomíná, že Ten, k Němuž se modlíme, je Tím Svrchovaným a Všemohoucím, který vládne v nebesích.

Dokonce i ve Starém zákoně se Bůh snažil lidem vštípit vědomí o své svrchovanosti. Řekl jim:

Upokojtež se, a vězte, žeť jsem já Bůh, kterýž vyvýšen budu mezi národy, vyvýšen budu na zemi. (Žalm 46,11; BKR)

Vládne nad celou zemí jako Nejvyšší Svrchovaný, a proto se můžeme upokojit!

Možná tou nejdůležitější pravdou, kterou potřebuje Církev v těchto dnech rozpoznat, je svrchovanost Boha a vyvýšenost Ježíše Krista nade všemi národy a mocnostmi.

Vzpomeňte si na událost, která se odehrála během života mnohých z nás. Víme, že v současnosti je jedním z největších nepřátel Izraele sovětské Rusko (*pozn. vydavatele: první vydání knihy bylo v roce 1990*). Rusku by se líbilo, kdyby Izrael zmizel z povrchu země. Přesto v květnu 1945, když Velká Británie zklamala a nedodržela slib daný Židům, že jim daruje území Palestiny, to bylo právě Rusko, které hlasovalo ve prospěch Izraele a umožnilo tak OSN uznat založení státu Izrael. Cílem Ruska bylo samozřejmě dostat Brity z Palestiny. Nicméně to také poukazuje na fakt, že si Bůh ve své svrchovanosti může použít i ateistickou zemi, aby naplnil své slovo a pomohl Židům vrátit se do své země. A to navzdory skutečnosti, že takzvaný „křesťanský“ národ vycouval ze svého slibu.

Bůh je na trůnu a má naprostou kontrolu nade vším, co se ve světě děje. A pouze v případě, že máme víru zakořeněnou v této pravdě, mohou naše srdce spočinout v pokoji, ať se v budoucnu stane cokoli.

Bible říká, že se máme modlit za vládu (1. Timoteovi 2,1-2). To by ale bylo k ničemu, kdybychom nevěřili, že naše modlitby mohou v současné situaci něco změnit. Já bych například neplýtvat časem při modlitbě za lidi postavené v moci, pokud bych nevěřil, že je Bůh dostatečně svrchovaný, aby na ně odpověděl a ovlivnil rozhodnutí vlády nebo výsledky voleb. V minulosti jsme se modlili za naši zemi a viděli jsme, že modlitby přinesly zázračné výsledky – prosazení Božích záměrů!

*Královo srdce je v Hospodinově ruce jako proudy vody,
nakloní ho, kamkoli se mu zalíbí. (Příslloví 21,1)*

Když se budeme modlit, Bůh může přimět i největšího vládce světa, aby změnil svá rozhodnutí.

Pokud by byl vaším otcem premiér Indie, jak by to změnilo váš postoj k problémům a těžkostem, kterým v životě čelíte? Kdyby vám vyhrožoval pan domácí, šéf vám ztrpčoval život, někdo se na vás dopouštěl nespravedlnosti nebo byste něco potřebovali naléhavě vyřešit, měli byste vůbec obavy? Ne. Stačilo by zavolat tátovi a požádat ho, aby problém vyřešil.

Není snad Hospodin daleko větší než premiér Indie? Co děláme, když čelíme nějakému problému? Řekneme si: „Prostě o tom řeknu svému nebeskému Otci. Je vládcem vesmíru a určitě dokáže vyřešit i tohle.“? Anebo si řekneme: „Kéž bych znal nějakého vlivného ministra nebo policistu, který by mi teď pomohl.“? Jaká je naše první reakce?

Mnozí křesťané jsou v praktických otázkách každodenního života ateisty. Na shromážděních a nebo také doma mluví o víře v Boha, ale když dojde na pozemské záležitosti, jsou plní úzkostí a strachu stejně jako ateisté.

Nikdy kolem nás nebylo tolik strachu jako v současnosti. Ježíš řekl, že v posledních dnech budou lidé omdlávat strachem z toho, co se bude dít (Lukáš 21,26). A právě v takových chvílích nás Pán povzbuzuje, abychom nebojácně zvedli hlavu a vyhlíželi Kristův návrat. (Lukáš 21,28)

DOKONALÉ BEZPEČÍ

Máme všemohoucího Otce, a tak v žádném případě nejsme sirotky. Pak se tedy nechovejme jako sirotci. Když se strachu-

jete a jste úzkostliví, urážíte svého nebeského Otce – protože tím říkáte, že se na Něj nemůžete spolehnout; že pro vás ve vaší složité situaci nemůže nic udělat, protože je bezmocný, nebo protože mu na vás nezáleží! Takové svědectví vydává nevěřící srdce.

Kdybyste opravdu věřili, že vás Bůh miluje, má o vás zájem a je všemohoucí, proč byste měli být někdy úzkostliví? Je jedna říkanka, která mě už mnohokrát přiměla k zamyšlení:

Vrabec se drozda ptá:
čeho se ti lidé bojí,
proč mají tolik starostí
a každý někam pospíchá?

Tobě se to snadno řekne,
oni asi nemají,
nebeského Otce,
který by se o ně staral,
tak jak o tebe a o mne.

Ježíš řekl:

*Nebojte se tedy; vy jste cennější než
mnoho vrabců. (Matouš 10,31)*

Jestliže je Ježíš naším Pánem a nemáme na zemi jiné ambice než činit Boží vůli, tak si můžeme být jisti, že nám „všechno NAPOMÁHÁ k dobrému“, ať už se nám a kolem nás děje cokoli (Římanům 8,28).

Bůh chce, abychom žili v dokonalém bezpečí Jeho otcovské lásky a péče. Musíme být přesvědčeni, že o nás začal pečovat dávno předtím, než jsme se narodili. Byl to Bůh, který

určil, kdo budou naši rodiče, jakou budeme mít povahu, jaké vzdělání získáme, kde budeme žít atd. Až o tom budeme přesvědčeni, zjistíme, že žijeme v dokonalém pokoji, a nepotřebujeme si stěžovat na okolnosti, rodiče ani na kohokoli jiného (Žalm 139,16).

Bůh může proměnit i lidský hněv ve chválu (Žalm 76,11; ČSP). Jeden z nejjasnějších příkladů najdeme v životě Josefa. Když si přečtete 37. až 50. kapitolu knihy Genesis, uvidíte, jak různí lidé učinili Josefovi mnoho zlého, ale Boží svrchovaná moc to všechno obrátila v dobré – jen proto, že byl věrný svému Bohu.

Bůh Izraelcům zaslíbil, že ti, kdo budou ctít své rodiče, prožijí na zemi dlouhý život (Efezským 6,2-3). Jak by to mohl slíbit, pokud by nebyl schopen ochránit každého takového člověka před vraždou, rakovinou nebo smrtelnou nehodou? Bůh to dokáže stejně dobře dnes jako tehdy. Naše nevíra nám ale brání užívat výhod plynoucích z Boží svrchované moci.

OTEC RODINY

A nakonec je třeba mít na paměti toto: Ježíš řekl, že máme Boha oslovovat „Otče NÁŠ“, nikoli „Otče MŮJ“. Na něco důležitého tím poukazuje. Je to rodinná modlitba. Můj nebeský Otec má mnoho dětí, a když k němu přicházím, musím si to uvědomovat. Jsem pouze jedním z Jeho mnoha dětí. Žádný člen této rodiny nemá větší výsady než ostatní. Všichni jsou si rovni. Je to NÁŠ Otec.

Nemohu tedy mít správný vztah s Bohem na vertikální rovině, pokud nemám na horizontální rovině správný vztah s ostatními věřícími v této rodině. Kříž má dvě ramena – horizontální a vertikální. Vertikální a horizontální rovinu má také společenství. Jinými slovy, pokud nemám správný

vztah ke svým bratrům a sestrám v Boží rodině, pokud se s některými z nich nebavím, pokud někoho nesnáším nebo pokud jsem na někoho naštvaný a neodpustil jsem mu, potom nemůžu přistupovat k Bohu a oslovovat ho „Otče NÁŠ“. Copak není Bůh Otcem i tomu člověku, kterému jsem neodpustil?

Nemůžeme přicházet k Bohu, pokud opovrhujeme někým v těle Kristově. Vzpomínáte si, jak se farizeové modlili: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, lupiči, nespravedliví, cizoložníci, nebo i jako tento celník“ (Lukáš 18,11)? S takovým postojem nemůžeme k Bohu nikdy v modlitbách přistupovat. Tuto modlitbu se nemůžete modlit, jestliže nejste ochotni sestoupit na úroveň svých souvěrců a uznat, že pokud jde o Boha, nad ostatní vás nevyvyšuje společenské postavení, vzdělání a dokonce ani vaše duchovní zralost. Všichni patříme do jedné rodiny.

Bůh chtěl, aby každé společenství místní církve dýchalo atmosférou domova, kde žijí bratři a sestry jako rodina a kde se budou cítit jako doma i cizí lidé, kteří tam zavítají. Kde tohle chybí, tam Boží děti nepochopily, co je v této modlitbě Ježíš učil.

A tak vždy, když se modlíme, musíme k Bohu přistupovat na základě těchto principů:

- » uznávat Jeho otcovství a milující péči, a proto k Němu přistupovat směle;
- » uznávat, že je svatý Bůh, a proto k Němu přistupovat s úctou;
- » uznávat, že On je svrchovaným vládcem vesmíru, a proto k Němu přistupovat s vírou; a
- » uznávat, že je Otcem velké rodiny, a proto k Němu přistupovat jako jeden z členů této rodiny.

/ Kapitola třetí /

SLÁVA BOŽÍHO JMÉNA

„Buď posvěceno tvé jméno“

Modlitba je neoddělitelně propojena s naším životem, a proto nám Ježíš řekl, abychom se modlili neustále (Lukáš 18,1). To neznamená, že bychom měli být neustále na kolenou. Prožíváme i období, kdy na kolenou trávíme více času, ale v duchu modlitby musíme být neustále. Modlitba musí ovlivňovat celý náš život.

SPRÁVNÉ PRIORITY PŘI MODLITBĚ

Ježíš učil učedníky modlitbu, ve které odhaluje, jaké by měly být priority našeho života a po čem bychom měli nejvíce toužit. Obsahuje šest částí. První tři se týkají Boha: „Buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.“ Další tři se týkají nás: „Náš denní chléb dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako jsme i my odpustili těm, kdo se provinili proti nám. A neuveď nás do pokušení, ale vysvobod' nás od zlého.“

Je nutné, abychom si všimli něčeho velmi důležitého. Když se modlíme, neměli bychom se primárně soustředit na požadavky týkající se našich problémů. Problémů můžeme mít spoustu, i duchovních, ty by ale neměly být při modlitbě na prvním místě. Tam musí být Boží sláva.

Kdybychom zkoumali svůj život a podívali se, jaké pořadí přisuzujeme touhám srdce, které vyléváme Bohu, možná bychom zjistili, jak málo, nebo jestli vůbec někdy, zachováváme správné pořadí. To naznačuje, že jsme Ježíšovo vyučování

nevzali vážně. Protože pokud bychom četli Boží slovo přesně a pozorně, zjistili bychom, že nás Ježíš učil modlitbě pouze jedním způsobem – a to tak, abychom hlavní prioritu dávali Bohu a Jeho slávě.

BŮH STŘEDEM NAŠEHO ŽIVOTA

Takto Bůh člověka stvořil. Bůh sám měl být hlavou a člověk tělem, které je hlavě podřízené. V našem těle je hlava nahoře – nejen fyzicky, ale také ovládá celé tělo. Dokud hlava ovládá tělesné funkce, je všechno v pořádku. Když něčí hlava (mozek) nefunguje správně, nedokáže ovládat tělo. Takového člověka bychom označili za mentálně vyšinutého nebo nepřičetného. Bůh nikdy nic takového nechtěl.

Pán si přeje, abychom duchovně „chodili zpříma“ (Leviticus 26,13). Problém mnoha věřících spočívá v tom, že nemají hlavu na správném místě. Nedávají Bohu ve svém životě správné místo, jaké Mu náleží. Kdybychom měli Boha na prvním místě v životě, v touhách, přáních a snech, a kdyby byl Bůh a Jeho sláva stravující vášní našeho života, jasně by se to projevilo pokaždé, když se k Němu modlíme.

Spousta věcí v našich životech do sebe nezapadá a prožíváme zmatek a chaos. Důvodem je fakt, že Bůh není první. A i když se modlíme, toužíme daleko více po darech než po Dárci samotném. Jedním ze znaků duchovního člověka je fakt, že touží daleko více po Dárci než po darech; a miluje Dárce i tehdy, když žádné dary nedostane.

Je to jeden ze způsobů, jak posoudit, jestli máme či nemáme duchovní smýšlení: Jsme spokojeni i v situaci, kdy Bůh na naše modlitby neodpoví tak, jak jsme očekávali?

Proč si tolik křesťanů stěžuje a reptá, když Bůh neodpoví na jejich modlitby? Protože chtěli jenom dary. Dárce je pří-

liš nezajímal. Jsou jako ten marnotratný syn, který odešel z domu, jakmile od otce dostal, co chtěl, a všechno prohýřil. Chtěl jen otcovy dary. A k otci se vrátil až tehdy, když všechno utratil a chtěl další (Lukáš 15,11-24).

Všimněte si, že se polovina této modlitby věnuje Bohu a Jeho slávě. Nejde o to, abychom rituálně řekli: „Pane, na prvním místě chci, aby bylo oslaveno Tvé jméno“, ale následující hodinu Bohu diktovali nákupní seznam všeho, co od Něho chceme. Nemluvíme tu o určité podobě modlitby, ale spíše o změně postoje a novém nasměrování naší mysli, abychom vždy na prvním místě mysleli na Boha a Jeho slávu.

SEBESTŘEDNOST – KOŘEN VŠEHO HŘÍCHU

Bůh stvořil všechno ve vesmíru tak, aby On sám byl středem.

Vezměte v úvahu slunce, měsíc, planety a hvězdy. Samy o sobě nemají žádnou vůli. Bezvýhradně poslouchají svého Stvořitele. Země bez námitek obíhá kolem Slunce a hvězdy se již tisíce let pohybují po předem daných drahách. Vytrvale zůstávají na dráze, kterou jim Bůh určil. Ale Bůh se netěší z neživých objektů. On touží po synech.

Bůh stvořil nejprve anděly a dal jim svobodnou vůli. Lucifer, nejvyšší z andělů, se proti Němu vzbouřil, protože nechtěl, aby byl Bůh středem jeho života. Hřích se zrodil v okamžiku, kdy stvořená bytost chtěla žít život soustředěný na sebe (Izajáš 14,12-15).

Je velmi důležité, abychom to pochopili. Protože pokud chceme pochopit, co je to hřích, musíme vědět, jak vznikl. Potom si uvědomíme, že hřích není jenom cizoložství, vražda, zloba nebo žárlivost. Hřích má kořen v sebestřednosti.

Byla to právě sebestřednost, která v okamžiku proměnila anděla v dábla; a i dnes dokáže v dábla proměnit lidi.

Právě sebestřednost proměnila Adama v hříšného, padlého člověka. Dva stromy v zahradě Edenu, strom života a strom poznání dobrého a zlého, symbolizují dva životní principy, podle kterých mohl Adam žít. Šlo o to, jestli bude středem jeho života Bůh, nebo on sám. Satan pokoušel Evu, aby jedla ze zakázaného stromu, a říkal jí: „Otevrou se vám oči a budete sami jako Bůh. Pak můžete žít nezávisle na Bohu.“ Adam a Eva si takový život zvolili – soustředěný na sebe samotné a nezávislý na Bohu.

Bůh nás nežádá, abychom Ho měli za střed života proto, že by z toho chtěl mít něco pro sebe. Když nám říká, abychom Mu v životě dávali první místo, je to pro naše vlastní dobro. Jestliže nebudeme uctívat Boha, určitě začneme uctívat něco jiného – buď sebe nebo ďábla nebo tento svět. Aby nás zachránil před sebezničením, pro naše vlastní dobro Bůh říká: „Naučte se uctívat Mě. Naučte se zaměřit na Mě.“

Bůh stvořil Zemi, aby obíhala kolem Slunce. Pokud by se Země jednoho dne rozhodla, že už toho má dost a že chce, aby teď Slunce obíhalo kolem ní, co by se stalo? Země by porušila Bohem daný zákon, přestala by se střídát roční období a život by brzy zanikl. Neuposlechnutí Božích zákonů vždy vede k smrti.

Tak se do světa dostala duchovní smrt. Bůh stvořil člověka tak, aby byl zaměřený na Něho. Člověk odmítl přijmout Boha jako středobod svého života; a toho dne zemřel. Když si to uvědomíme, zjistíme, že dojít spasení znamená být zachráněn od sebestřednosti.

Nový zákon učí, že člověk musí nejprve činit pokání, aby byl zachráněn. Pokání znamená odvrátit se od starého způsobu života. Je v tom daleko víc, než jen vzdát se zlovyků, jako je pití a sázení. Náš starý život je sebestředný život.

Pokání proto znamená říct Bohu: „Pane, už mě unavuje žít život, který se točí jen kolem mě. Chci se obrátit k Tobě a soustředit svůj život na Tebe.“

ZÁCHRANA OD SEBESTŘEDNOSTI

Ježíš nás přišel zachránit před hříchem. Jinými slovy, přišel, aby nás zachránil od sebestřednosti.

Zaměňte v Novém zákoně slovo „hřích“ za „sebestřednost“ a uvidíte, co vám z mnohých pasáží vyvstane. „Hřích nad vámi nebude panovat“ se změní na „Sebestřednost nad vámi nebude panovat“ (Římanům 6,14). Taková je Boží touha pro jeho lid.

Když budeme zkoumat své životy, nalezneme sebestřednost i ve svých nejsvatějších touhách. Prosba o naplnění Duchem Svatým může být znakem sebestředné touhy, pokud nám jde o to, abychom se stali významnějším kazatelem nebo byli slavnými díky modlitbám za uzdravení. Je to stejně sebestředné, jako bychom chtěli být velcí v tomto světě. Vidíte, jak hřích vstupuje i na ta nejsvatější místa?

Proto nás Ježíš učil, abychom se nemodlili jen kvůli naplnění Duchem, ale především proto, aby bylo vyvýšeno Boží jméno.

Jedině opravdu duchovní člověk se dokáže tuto modlitbu modlit upřímně. Samozřejmě, kdokoli ji dokáže zopakovat. I papoušek. Ale myslet to vážně, z hloubi srdce, to vyžaduje naprostou oddanost, kdy Bůh zaujímá první místo v našem životě, my jsme soustředěni na Něho a víc než Jeho požehnání hledáme Jeho samotného. Pokud nám dá své dary, dobře. Pokud ne, nevadí, protože toužíme po Bohu samotném, a ne po Jeho darech.

Proč Bůh učil Izraelity, aby Ho milovali celým svým srdcem a své bližní jako sami sebe? Aby je vysvobodil od jejich sebestřednosti.

V angličtině existuje akrostich (*pozn. vydavatele: akrostich je báseň, v níž počáteční písmena každého verše tvoří např. slovo nebo větu*) na slovo „joy“ („radost“; pozn. překladatele), který říká:

“Jesus first (*Ježíše na první místo*),

Others next (*pak ostatní*),

Yourself last (*sebe nakonec*).

Then you can have joy (*pak se můžeš radovat*).”

Bůh je neustále plný radosti. V nebi není žádný smutek ani strach, protože je všechno zaměřeno na Boha. Andělé se neustále radují, protože se zaměřují na Boha.

Důvodem, proč nám chybí radost, pokoj a mnoho dalších duchovních požehnání, je fakt, že náš život nemá ten správný střed. Máme sklony využívat Boha ve svůj prospěch. Z modliteb se stalo něco jako: „Pane, dej, ať moje firma prosperuje... Pomoz mi k povýšení v práci... Dej, ať seženu lepší dům...“ atd. Chceme si z Boha udělat služebníka, který nám dopřeje pohodlnější život tady na zemi – jako byl džin v příběhu o Aladinově lampě.

K takovému Bohu se modlí mnoho věřících – k Bohu, který je prostředkem k dosažení cílů a zisku v tomto světě. Ale Bůh Nového zákona není ten, který vám pomůže vyhrát závod na 100 m na olympijských hrách nebo přechytračit konkurenci v obchodním jednání.

Naše modlitby odhalují, jak jsme sebestřední.

Bible říká: „Měj rozkoš z Hospodina – on naplní prosby tvého srdce.“ (Žalm 37,4). Těšit se z Hospodina, znamená učinit Ho středem svého života. A tak jediné člověk, který se soustředí na Boha, může dostat touhy svého srdce.

„... žádné dobro neodepře (Bůh) těm, kdo žijí bezúhonně (těm, kdo chodí s hlavou na správném místě – v jejichž životě vládne Bůh)“ (Žalm 84,12; slova v závorce doplněna autorem).

„Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“ (Jakub 5,16; ČEP) a spravedlivý je ten, kdo soustředí svůj život na Boha. Vroucí modlitba sebestředného člověka nezmůže naopak nic, ani kdyby se modlil celou noc. Hodnota našich modliteb zcela závisí na tom, jak žijeme.

Třemi největšími touhami našeho života by proto měly být:

„Otče, kéž je posvěceno tvé jméno. Kéž přijde tvé království. Kéž se stane tvá vůle.“

Můžeme prosit o mnoho dalších věcí jako: „Uzdrav moje bolavá záda, pomoz mi najít lepší bydlení, pomoz mému synovi najít práci...“ Všechno jsou to dobré prosby. Ale duchovním člověkem jste teprve tehdy, pokud dokážete říct: „Otče, ani když nevyslyšíš moje prosby, ze všeho nejvíc toužím po tom, aby bylo oslaveno tvé jméno.“

ÚCTA K BOŽÍMU JMÉNU

Co znamená ta první prosba, „buď posvěceno tvé jméno“? Slovo „posvěcený“ pochází ze stejného kořene jako mnoho dalších novozákonních slov, např. svatý, posvětit, svatost atd. Znamená to „oddělený“ – tedy „oddělený od všeho zlého a nečistého.“

Touto prosbou tedy říkáme: „Otče, ať tvé jméno vzbuzuje bázeň, ať je drženo ve velké vážnosti, ať je ctěno a oslavová-

no.“ Jinými slovy, protože toto je první prosba, plyne z toho, že největší touhou našich srdcí má být, aby lidé na celé zemi měli bázeň před Bohem. Ale opravdu nejvíce toužíme právě po tomto?

Vinu člověka lze shrnout do jedné věty: „NENÍ BÁZEŇ BOŽÍ PŘED JEJICH OČIMA“ (Římanům 3,18). „Počátek poznání je bázeň před Hospodinem“ (Příslaví 1,7). Jinými slovy, je to abeceda křesťanského života. Pokud se nenaučíte abecedu, nemůžete se naučit ani geometrii, chemii nebo fyziku. Podobně platí, že když se nenaučíte abecedu křesťanského života, bázeň před Hospodinem, nemůžete duchovně růst.

Zkouška naší duchovnosti spočívá v tom, zda nám záleží více na Božím jménu, nebo na našem. Kdybyste někoho slyšeli hanobit vaše dobré jméno, jak byste reagovali? Nejspíš důrazně? Jak reagujete, když zjistíte, že někdo zachází neuctivě s Ježíšovým jménem? Boží jméno je mezi pohany v opovržení kvůli tomu, jak se chová Boží lid (Římanům 2,24). Trápí nás to?

Trápí vás, když vidíte, že je v Česku Ježíšovo jméno znevažováno? Už vás někdy přivedlo na kolena, že by Hospodinovo jméno mělo být v naší zemi v úctě, ale není? Je to břemeno, které leží na vašem srdci? V tomto spočívá jedna ze zkoušek naší duchovnosti.

Ve Skutcích 17,16 čteme, že se Pavlův duch rozhorloval, když viděl všechny ty modly, které uctívali Atéňané. Byl rozzuřený na Satana. Jestliže jsme naplněni Duchem Svatým, budeme také pohnuti hněvem vůči Satanovi, když uvidíme všechno to modlářství v naší zemi.

Ježíšův duch se rozhorlil hněvem, když viděl, jak lidé v Božím jménu vydělávají peníze v chrámu. Pokud jsme s Bohem naladěni na stejnou vlnu, budeme také rozhněvaní, když

uvidíme, jak je znevažováno Boží jméno v naší zemi a jak lidé vydělávají peníze ve jménu Ježíše Krista.

VŠECHNO K BOŽÍ SLÁVĚ

Zamyslete se nad textem ve 2. Královské 17,33: „Báli se Hospodina, ale otročili svým bohům.“ Podobně my můžeme v neděli uctívat Boha symbolicky, ale ve skutečnosti celou dobu uctívat své vlastní modly.

Všichni jsme vyrostli v přesvědčení, že se určité věci považují za svaté – čtení Bible, modlitba, rozdávání letáčků, kázání atd. Jiné činnosti jako například jídlo, pití, spánek nebo nakupování považujeme za světské.

Takový způsob uvažování může vést k názoru, že musíte náboženské aktivity dělat k Boží slávě. Když je ale splníte, můžete si doma a ve světě žít po svém – urážet, pomlouvat, hádat se s lidmi atd. Za pár dní jdete na shromáždění a opět máte pocit, že musíte být svatí. To je pokrytectví. Pavel v 1. Korintským 10,31 říká: „Ať tedy jíte nebo pijete nebo cokoliv činíte, všechno činite k Boží slávě.“ Každou činnost v životě musíme dělat k Boží slávě.

Nicholas Herman (známější pod jménem bratr Vavřinec) byl mnoho let kuchařem v klášteře. Říkal:

*„Ať umývám nádobí a kolem mě rachotí talíře,
nebo pracuji v kuchyni, dokážu svou duši obklopit
takovým klidem Boží přítomnosti, jako když
jsem na kolenou a přijímám chléb a víno.“*

Tak to vypadá, když za všech okolností žijete v Boží přítomnosti – uvědomujete si, že všechno, co děláme, je svaté.

SPRÁVNÉ MOTIVY PŘI MODLITBĚ

Správné pochopení této prosby v modlitbě Páně ovlivní pohnutky, s kterými se modlíme. Odpověď na modlitby často nedostáváme proto, že se modlíme se špatnými motivy. Jestliže se však člověk s opravdovostí modlí: „Nechť je posvěceno tvé jméno“ a je to jeho hlavní prosba, pak se nemůže modlit ze špatných pohnutek. Jeho modlitba zní: „Pane, bez ohledu na okolnosti, bez ohledu na to, zda splníš mé prosby nebo ne, kéž je oslaveno Tvé jméno.“

David kdysi zatoužil postavit Bohu chrám. Byla to dobrá touha. Ale v 2. Samuelově 7,12–13 čteme, že Bůh řekl: „Ne, nepoužiji si tebe, abys postavil chrám. Použiji si Šalomouna.“ Když to David uslyšel, nezahořkl ani si nestěžoval. Jediné, co Bohu řekl, bylo: „Ať je navěky veliké tvé jméno“ (2. Samuelova 7,26; ČEP). David byl připravený zůstat stranou, jen aby bylo oslaveno Boží jméno. Je to dobrý příklad, kterého se můžeme držet.

Můžeme se modlit takto: „Otče, sešli do naší země probuzení svatosti; a když se rozhodneš začít toto probuzení v jiném společenství, přijmu to s radostí. Sešli ho za každou cenu. A jestli se rozhodneš použít si někoho jiného než mě, bude to také dobře. Jen ať je oslaveno Tvé jméno.“

Když se opravdu dokážeme modlit slovy: „Otče, ať je posvěceno Tvé jméno – za každou cenu,“ zbavíme se tím mnoha sobeckých pohnutek.

OSLAVA OTCOVA JMÉNA

Vzpomeňte si na Ježíšova slova: „Přišla hodina, aby Syn člověka padl do země jako pšeničné zrno, aby byl lidmi pošlapán a zemřel. Co bych měl říct? Měl bych říct: ‚Otče, zachraň mě od této hodiny?‘ Ne. ‚Otče, za každou cenu,

i kdyby to mělo znamenat mou smrt, oslav své jméno“ (Jan 12,24.27-28; parafrázováno).

Ježíš skutečně žil to, co kázal. Chtěl, aby bylo oslaveno jméno Jeho Otce, i když to znamenalo Jeho vlastní smrt.

Proto mohl na konci svého pozemského života Otcí říct: „Já jsem tě oslavil na zemi...“ (Jan 17,4).

Většina věřících se na tuto úroveň nedostane za celý život. O úžasném životě zaměřeném na Boha vůbec nevědí, a proto nevědí, co to znamená být opravdu duchovním člověkem. Jejich duch je nebeskému duchu úplně cizí.

Modlitbou každého v nebi je: „Pane, ať je oslaveno Tvé jméno.“ Pokud na tomto duchu nemáme podíl nyní, jak budeme věčně přebývat v nebi? Bůh chce, abychom už nyní na zemi měli spoluúčast na duchu nebe. Proto nám dal Ducha Svatého. Když zpíváme *Heaven came down and glory filled my soul* (Nebe sestoupilo a sláva naplnila mou duši), míníme tím, že se touha obyvatel nebe už teď stala i naší touhou.

Nakonec se podíváme do Malachiáše 3,16:

„Tehdy ti, kdo se bojí Hospodina, mluvili jeden s druhým a Hospodin dával pozor a slyšel. Pamětní kniha byla před ním sepsána pro ty, kdo se bojí Hospodina a kdo si váží Jeho jména.“

Bůh má jmenný seznam těch, kdo před Ním mají bázeň a jde jim o čest Jeho jména. O těchto lidech Bůh říká, že jsou jeho vlastnictvím, jeho cenným pokladem, jeho klenoty (v. 17). Bůh má ve svém domě mnoho hliněných nádob, ale má také nějaké zlaté a stříbrné! (2. Timoteovi 2,20-21)

Jediné, co mohu říci je:

„Chci, aby mé jméno bylo zapsáno v Boží pamětní knize, kde jsou zapsáni všichni, kdo se Ho bojí a váží si Jeho jména, jejichž největší touhou je, aby bylo Hospodinovo jméno oslaveno ZA KAŽDOU CENU.“

Slova, kterými končí třetí prosba – jako v nebi, tak i na zemi – se vztahují na všechny tři úvodní prosby. A tak se modlíme:

„Otče, buď posvěceno tvé jméno, jako v nebi, tak i na zemi. Tak jako si andělé v bázni přikrývají tváře a v uctívání volají svatý, svatý, svatý, já z celého srdce toužím po tom, abychom já i mí bratři a sestry v Kristu měli vůči Tobě vždy bázeň a úctu. Amen.“

/ Kapitola čtvrtá /
BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ

„Přijď tvé království“

Skutečné spasení v nás má vzbudit touhu po vysvobození ze sebestřednosti, aby se Bůh stal středobodem našeho života a našich proseb v modlitbách. Nás, kteří jsme měli kdysi život obrácený vzhůru nohama, postavil Hospodin nohama na zem, abychom toužili dát Boha na první místo ve všech oblastech života.

Pokud člověk začne nenávidět vlastní sebestřednost a toužit po tom, aby Bůh byl úplným středem jeho života, je to jeden z nejzřejmějších důkazů opravdové duchovnosti.

Člověk, který přichází k Bohu a chce se na něj plně zaměřit, říká:

„Otče náš, který jsi v nebesích. Z celého srdce toužím po tom, aby se po celé zemi oslavovalo a ctílo Tvé jméno.“

Potom si uvědomí, že Boží jméno na zemi není ctěno, a tak přichází s další prosbou a říká:

„Otče, toužím po tom, abys přišel a ustanovil své království na zemi, a celá země tak měla před Tebou bázeň a ctíla Tvé jméno.“

Tuto modlitbu se již více než 1900 let modlí všichni Boží muži a ženy. Přiblížila se chvíle, kdy bude tato modlitba vyslyšena.

KRÁLOVSTVÍ SPRAVEDLNOSTI

Takovou modlitbu se může modlit jedině člověk, který je znechucený zlem v tomto světě. Petr říká: „Podle jeho zaslíbení očekáváme nová nebesa a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost.“ (2. Petrův 3,13).

Podívejte se na násilí a nemravnost dnešního světa. Když čteme noviny, jedna z modliteb, která by měla vycházet z našeho srdce, zní: „Otče, toužím, aby přišlo Tvé království. Nežádám Tě o to pro vlastní pohodlí. Toužím, aby brzy přišla Tvá vláda a spravedlnost a Tvé jméno bylo oslaveno na zemi, protože jsi ji stvořil ke své slávě.“

Ježíš řekl, že to v posledních dnech bude jako za Noemových dnů. Noe byl jediný spravedlivý muž uprostřed zkaženého a pokřiveného světa. Byl kazatelem spravedlnosti a ze všeho, co kolem sebe viděl, mu muselo být nanic (2. Petrův 2,5). Z hloubi srdce toužil po spravedlnosti a kázal ji nekompromisně. Jeho modlitby se musely podobat této: „Přijď Tvé království.“

Všichni věřící uznávají, že se Kristus brzy vrátí, aby ustanovil své království na zemi, ale co je známkou toho, že tomu opravdu věříme? V 1.Janově listu 3,3 je napsáno:

*„A každý, kdo v něm má tuto naději,
očisťuje se, tak jako on je čistý.“*

Důkazem naší víry v Kristův návrat je fakt, že se připravujeme, jako se nevěsta připravuje pro svého ženicha. To znamená život v čistotě, splácení dluhů, urovnání sporů – už teď, protože se očisťujeme, tak jako On je čistý. Jedině takový člověk se může modlit: „Přijď tvé království.“

Jestliže budeme tuto modlitbu jen opakovat, aniž bychom se očišťovali, a tím se připravovali na Kristův návrat, děláme z ní jen náboženský rituál.

NEUSTÁLÁ PŘIPRAVENOST NA JEHO PŘÍCHOD

Některé křesťanské denominace mají v liturgii modlitbu: „Pane, zachraň mě od náhlé smrti.“ Je zřejmé, že ji napsal neobrácený člověk pro neobrácené lidi. Sebestřední lidé přirozeně potřebují před smrtí trochu času, aby urovnali spory nebo zaplatili dluhy, než se setkají se svým Stvořitelem. Dokud jsou zdraví, nemají nejmenší zájem tyto záležitosti vyřídit. Takoví lidé nemají žádnou bázeň před Bohem a nemohou být skutečně obrácení, dokud neučiní pokání ze sebestřednosti.

Opravdový křesťan se takovou modlitbu nemusí modlit, protože je vždy připraven. Jeho účty jsou vždy v pořádku, a proto se může modlit: „Přijď tvé království.“

Jak poznáme, zda opravdu dychtíme po tom, aby přišlo Boží království? Zamysleme se nad jednou oblastí – životem v soukromí.

Představte si, že jednou ráno vykouknete z okna a uvidíte, jak k vám přichází sám Pán Ježíš. Jak byste reagovali? Je to docela dobrý test, zda jste připraveni na příchod Božího království.

Museli byste rychle schovávat nějaké knihy, co máte v knihovně, protože byste nechtěli, aby je Ježíš viděl? Pokud máte televizi, asi byste ji museli schovat také.

Dokud by byl Ježíš u vás, z vašich rozhovorů u jídla byste vynechali obvyklé drby o jiných lidech.

Dávali byste si obzvlášť velký pozor, abyste se v té době chovali mile a zdvořile k rodinným příslušníkům? Abyste se vyvarovali hrubých poznámek, které běžně používáte?

Potěšilo by vás, kdyby se Pán setkal se všemi vašimi přáteli, nebo byste doufali, že se někteří z nich během Jeho návštěvy neobjeví?

Byli byste rádi, kdyby u vás zůstal napořád? Nebo byste si s úlevou vydechli, jakmile by se Jeho návštěva nachýlila ke konci a Ježíš by odešel? Budte k sobě upřímní.

Odpověď na tuto otázku dostanete, když se sami sebe zeptáte, zda se doma chováte jinak v přítomnosti návštěvy, na kterou chcete udělat dojem. Pokud ano, o kolik by se muselo vaše chování změnit, kdyby vás přišel na pár dní navštívit Ježíš!

Je zbytečné modlit se: „Přijď tvé království,“ pokud nechceme, aby s námi Ježíš žil a byl každý den Pánem našich domovů. Boží království je nakonec přesně tím místem, kde bude Ježíš vládnout navěky – a nejen na několik dní. Pokud by nám připadalo příliš těžké už to, kdyby s námi byl Ježíš jen pár dní, jak bychom s Ním mohli strávit věčnost?

POKLADY V NEBI

Člověk, který se modlí: „Přijď tvé království,“ je ten, kdo své smýšlení, city a touhy zaměřil na věci pocházející shůry. Není to někdo, kdo si na sebe oblékl převlek křesťanství a svatosti. Jeho duchovnost není povrchní. Prostupuje každou buňkou jeho bytosti. Daleko více mu záleží na ukládání pokladů v nebi než na zemi.

Postoj křesťana k penězům je jasným testem duchovní zralosti a toho, zda opravdu touží po Božím království.

Pamatuji si příběh o farmáři, který jednou řekl své ženě: „Naší krávě se právě narodila dvě telátka. Jedno bílé a jedno hnědé. A tak jsem si říkal, že až vyrostou, měli bychom jedno dát Pánu.“ Manželka se ho zeptala: „Které dáš Pánu? Hnědé, nebo bílé?“ On odpověděl: „No, to můžeme rozhodnout, až vyrostou.“

Telata rostla a tučněla. Jednoho dne přišel farmář domů a se smutným výrazem ve tváři řekl manželce: „Mám pro tebe špatnou zprávu. Hospodinovo tele právě zemřelo.“ Manželka odpověděla: „Ale jak jsi věděl, které bude patřit Bohu? Vždyť ses ještě nerozhodl.“ On na to: „No, celou dobu jsem si říkal, že dám Bohu to hnědé tele, a to dnes ráno zemřelo.“

Někteří křesťané jsou přesně takoví. Vždy zemře Pánovo tele! Dávají Bohu, co zbude, když jsou naplněny všechny jejich potřeby. A protože nejsou „bohatí v Bohu“, zůstávají celý život duchovně chudí (Lukáš 12,21).

Ve Starém zákoně nařídil Bůh Izraelitům, aby dávali Hospodinu „nejlepší prvotiny“ (Exodus 23,19). Jedině tak mohli „Hospodina uctít“ (Příslaví 3,9). To platí i dnes. Nemůžeme Hospodina uctít, pokud mu nedáme to nejlepší.

Jak je to v našem životě? Najdeme si vždy nějakou výmluvu, proč nemůžeme Bohu dát to nejlepší? Ukazuje se tím, kde je naše srdce. Srdce člověka je tam, kde je jeho poklad.

Člověk, který se modlí: „Přijď Tvé království,“ byl vysvozen z lásky k penězům a materiálním věcem. Už nyní žije pro Boha a pro věčnost.

ABSOLUTNÍ BOŽÍ VLÁDA

Boží království znamená absolutní Boží vládu. Znamená to udělat z Ježíše Krista svrchovaného Pána ve všech oblastech svého života.

Pokud chceme, aby přišlo Boží království, musí nejprve přijít do našich srdcí, domovů a společenství. Nesmíme dávat žádný prostor Satanovi ani tělu. Máme toužit, aby Boží království natolik naplnilo naše srdce, naše domovy a církve, že už tam pro nic jiného nebude místo.

Duch Svatý přišel, aby přinesl na zemi „Boží království v moci“ (Marek 9,1). Místní církve by měly být dnešnímu světu názorným příkladem toho, jaké je Boží království, které jednoho dne naplní celou zemi. V tom jsme Pána zklamali.

Když nám Ježíš řekl, abychom hledali nejprve Jeho království a nedělali si starosti o pozemské věci, myslel tím, že pokud už si chceme s něčím dělat starosti, měli bychom si je dělat o to, aby na zem přišlo Boží království, stejně jako je v nebi (Matouš 6,33). Kdo z nás nese břímě takových starostí – starostí o čistotu církve a příchod Božího království?

Kéž mezi námi najde Bůh mnoho těch, kdo budou nejprve hledat Jeho království.

BOŽÍ VŮLE

„Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi“

Ježíše můžeme nazývat Pánem jedině tehdy, pokud jsme ochotní činit Jeho vůli v každodenním životě. K pravému obrácení nedojde ve chvíli, kdy se něco dotkne našich emocí nebo intelektu, ale v okamžiku, kdy se podřídíme a řekneme: „Pane, ať se v mém životě stane Tvá vůle, nikoli má.“ Pokud si budeme tento postoj před Bohem zachovávat, poroste naše posvěcení.

TAJEMSTVÍ SVATOSTI

Sám Ježíš se během svého pozemského života modlil k Otci: „Nikoli má, ale Tvá vůle se staň“ (Jan 6,38). Takovým způsobem žil proto, aby potěšil Otce. Pokud to bylo nutné v Jeho případě, můžeme si být jistí, že ani my nemůžeme Boha potěšit žádným jiným způsobem. Jestliže si neudržíme tento životní postoj, neuděláme na cestě s Bohem žádný pokrok.

Můžeme strávit hodiny na modlitbách, studiem Písma a návštěvami shromáždění, ale jestliže nás to nedovede do bodu, kdy řekneme: „Staň se Tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi (především v mém životě)“, mrháme časem. Všechny prostředky milosti nás musejí směřovat do bodu, kdy z hloubi srdce vyznáme: „Otče, nikoli má, ale Tvá vůle se staň.“

V tomto spočívá tajemství pravé svatosti.

Když psal Pavel Galatským o konfliktu mezi tělem a Duchem, týkalo se to konfliktu mezi Boží a lidskou vůlí.

Toto „tělo“ by se dalo se všemi jeho touhami také vyjádřit slovy: VLASTNÍ VŮLE. Kdykoli v Novém zákoně čteme o „touhách těla“, můžeme si místo toho dosadit slova „vlastní vůle a sebestředné touhy“. Pak pochopíme, co tyto verše opravdu znamenají. *(Pozn. vydavatele: angličtina používá pro tělo dvě slova s různými významy: body a flesh, podobně jako řečtina slova sóma a sarx. Čeština podobné rozlišení nemá a zde i v překladu Bible ČSP je použito pro obojí slovo tělo. Čtenář tedy musí rozlišovat mezi dvěma významy slova tělo: jedním je hmotná část člověka, kterou stvořil Bůh, a druhým jsou autorem zmíněné sebestředné touhy.)*

Například je psáno, že Duch Svátý a tělo stojí navzájem proti sobě (Galatským 5,17). To znamená, že Duch vždy bojuje proti touhám naší vlastní vůle a sebestřednosti. Duch Svátý ví, že pokud nejprve nezemřou touhy naší vlastní vůle a sebestřednosti, nemůže nás připravit na nebe ani nás posvětit a učinit podobné Kristu.

Cesta ke zbožnosti a posvěcení vede skrze smrt vlastního já – když řekneme „ne“ sami sobě a „ano“ Bohu. Znamená to říct: „Otče, nemám žádné touhy, plány ani ambice kromě těch, které jsou v souladu s Tvou vůlí pro můj život. Nechci nic, co by bylo mimo Tvou dokonalou vůli.“

KŘÍŽ V KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ

Ježíš řekl: „Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe a každý den vezme svůj kříž a následuje mne“ (Lukáš 9,23). Svůj kříž nacházíme každý den, a to v okamžiku, kdy se naše vůle střetává s tou Boží. Vzít svůj kříž znamená říct: „Nikoli má, ale Tvá vůle se staň, Otče.“

Jedině člověk, který řekl NE své vlastní vůli, svým plánům, svým touhám a svým ambicím a který řekl: „Pane, chci vzít

svůj kříž, zemřít vlastním touhám, následovat Tě a činit pouze Tvou vůli,“ ten se může opravdově modlit: „Staň se Tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.“

Ježíš řekl:

Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek. (Matouš 11,28)

Ale tady neskončil. Pokračuje a vysvětluje, jakým způsobem nám dá odpočinek:

„Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočinutí svým duším.“ (Matouš 11,29)

Jinými slovy, tento odpočinek nepoznáte, dokud nevezmete svůj kříž a neřeknete „ne“ své vůli. Všechnen nepokoj vychází z činění vlastní vůle. Nemůžete přicházet k Pánu, pokud na sebe nechcete brát svůj kříž.

Jen opravdový učedník se může modlit: „Staň se Tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.“ Ježíš se tuto modlitbu modlil celý život. Dělal to, co kázal. Žil jako člověk a jeho největší touhou bylo činit vůli svého Otce.

Proč přišel Ježíš na zemi? Odpověď zní: Aby činil vůli svého Otce. Sám Ježíš to říká v Janově evangeliu 6,38: „Neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil svou vůli, ale vůli toho, který mne poslal.“ Nepřišel primárně zemřít za hříchy světa. Nikoli. Přišel, aby činil vůli svého Otce. Prošel Kalvárií a zemřel, protože to bylo součástí Otcovy vůle pro Jeho život.

V Janovi 4,34 Ježíš říká: „Můj pokrm je, abych činil vůli toho, který mne poslal, a dokonal jeho dílo.“ Tak jako hladový volá po jídle, Ježíš celou svou bytostí volal po tom, aby mohl

činit vůli Otce. Následovat Ježíše znamená mít podobnou touhu činit Otcovu vůli ve všech oblastech života.

Proč je v nebi tolik radosti a žádný zármutek? Protože se tam v plnosti uskutečňuje Boží vůle. Boží vůle je něco, co činí lidi zcela šťastnými a naplňuje je radostí.

Petr píše: „Když tedy Kristus za nás trpěl v těle, i vy se vyzbrojte týmž smýšlením, totiž že ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem, abyste po zbývajícím čase života v těle již nežili podle lidských žádostí, nýbrž podle BOŽÍ VŮLE.“ (1. Petrův 4,1-2).

Apoštol Jan píše: „A svět pomíjí i jeho žádost; kdo však činí VŮLI BOŽÍ, zůstává na věčnost“ (1. Janův 2,17).

Když se ucedníci modlili za věřící, jejich břemenem bylo, aby „se zralostí a pevným přesvědčením stáli ve veškeré BOŽÍ VŮLI“ (Koloským 4,12; B21).

Apoštolové věděli,

*že spasení, které zahrnuje pouze odpuštění
hříchů a nevede člověka k tomu, aby vydal
zbytek života Bohu, je falešné spasení.*

Odpuštění hříchů má být pouze dveřmi, jimiž vstoupíme na úzkou cestu činění celé Boží vůle.

JAK SE DĚJE BOŽÍ VŮLE V NEBI

Máme se modlit: „Staň se tvá vůle JAKO V NEBI, tak i na zemi.“ Jak se děje Boží vůle v nebi? Dovolte mi zmínit čtyři věci.

Zaprvé, andělé neustále ČEKAJÍ NA BOHA a Jeho příkazy. Nepobíhají po nebi a nesnaží se vymyslet, jak „udělat něco pro Boha“. Ne. Čekají, až Bůh promluví jako první – a teprve potom jednájí.

Bůh říká: „Hledám někoho, kdo bude čekat a vyhlížet, až mu pokynu rukou či pohledem – kdo Můj úkol vykoná podle Mého, a to, co není ode Mě, nechá být. A jakou radost Mi přináší, když takového člověka najdu – člověka, který vykoná CELOU MOU vůli, který je odhodlaný poznávat záměry svého Pána.“

Když se modlíme: „Staň se Tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi,“ znamená to především, že chceme slyšet, co nám chce Bůh říct.

Zadruhé, když mluví Bůh, andělé OKAMŽITĚ poslechnou. Neříkají: „Pane, počkám pár dní a budu o tom přemýšlet. Chci zjistit, co si o tom myslí ostatní andělé.“ V nebi nic takového není. Když promluví Bůh, je to definitivní. Poslušnost je okamžitá.

Naše modlitba by tedy měla znít:

„Otče, pomoz mi, abych neotálel, když zaslechnu tvůj hlas. Nechci tě předbíhat, ale až promluvíš, chci tě okamžitě poslechnout.“

Zatřetí, když Bůh v nebi něco přikáže, udělá se to celé a bez výhrad. Andělé neposlechnou Boha jen částečně. Naše modlitba by tedy měla znít:

„Otče, pomoz mi vykonat v životě CELOU tvou vůli – abych každý tvůj příkaz splnil bezezbytku, ať to stojí, co to stojí.“

A na závěr, poslušnost andělů je RADOSTNÁ. Nezdráhají se a nestěžují si. Žádný anděl nesrovnává svůj úkol s úkolem jiného anděla a neříká: „Pane, proč jsi mi dal těžší úkol než tomu druhému andělovi?“

Mezi křesťany slyšíme stížnosti: „Proč bych měl přinášet takové oběti? A co oni?“ Od andělů v nebi však nic takového

neslyšíme. Když mohou pro Boha něco udělat, považují to za výsadu a radují se z každé příležitosti Ho poslechnout.

Když se tedy modlíme tuto modlitbu, prosíme, aby se v našich životech uskutečňovala Boží vůle – radostně, bez reptání a bez porovnávání se s ostatními.

VĚČNOST BEZ VÝČITEK

Jestliže takto činíte Boží vůli na zemi, nebudete toho v nebi litovat.

Jednoho dne, až uvidíme Pána tváří v tvář, budeme si přát, abychom Mu bývali dali v životě větší prostor, abychom ho daleko více poslouchali. Jestliže jsme tady na zemi neposlechli všechny Boží příkazy okamžitě, beze zbytku a radostně, nebe pro nás pozbude něco ze své nádhery, když do něho budeme vstupovat.

Sadhu Sundar Singh říkával:

„Až opustíte tento svět, už nikdy nedostanete další šanci nést svůj kříž pro Krista.“

Pokud chcete Hospodinu prokázat svou lásku, teď je ten pravý čas – ne až se dostanete do nebe.

Zamyslete se nad třemi prosbami, kterými jsme se teď zabývali: „Otče, buď posvěceno Tvé jméno, přijď Tvé království, staň se Tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.“ Přestože je naprosto nezbytné prosit o odpuštění našich hříchů, Pán nás učil zaměřit se nejprve na to, aby bylo oslaveno Otcovo jméno, aby přišlo Jeho království a aby se v našich životech naplňovala Boží vůle.

Kéž pochopíme, co se nás Pán snaží naučit.

NAŠE FYZICKÉ POTŘEBY

„Náš denní chléb dej nám dnes“

Bůh chce naplnit všechny naše tělesné potřeby. Tyto potřeby se ale mají naplnit takovým způsobem, abychom si přitom neublížili. Materiální prosperita a hmotné požehnání mají tendenci duchovně ničit lidi, pokud nevědí, jak dát Boha na první místo v životě.

Zralý duchovní člověk dokáže 100 000 korun využít velmi prospěšným způsobem. Vzpurného a nezodpovědného mladíka však může stejná částka zničit. A proto Bůh chce, abychom nejprve soustředili svůj život na Něj, než nám požehná po fyzické a materiální stránce.

NEJPRVE NAŠE TĚLESNÉ POTŘEBY

Tato modlitba obsahuje tři prosby, které se týkají našich osobních potřeb. Na prvním místě překvapivě nenajdeme modlitbu za duchovní blahobyť! Zajímavé, vidíte? Úplně první žádostí, která se týká nás, není: „Vysvobod nás od duchovního zla“, „Dej nám vítězství nad hříchem“ ani „Napln nás Duchem Svatým“. Nikoli. První žádostí je: „Pane, postarej se o mé tělesné potřeby.“

Bible říká, že se člověk skládá ze tří částí. Má ducha, který mu umožňuje kontakt s Bohem, duši, která tvoří jeho osobnost (inteligence, emoce a vůle) a tělo (1. Tesalonickým 5,23).

Zde zmíněné tři prosby souvisí s jednotlivými částmi lidské bytosti. První se zabývá potřebami těla, druhá vinou a hříchem, které mohou trápit naši mysl (duši), a třetí se

věnuje vysvobození ducha od duchovního zla. Duch je nejdůležitější částí lidské bytosti, a přesto nás Pán učí, abychom se nejprve modlili za tělesné potřeby.

Mezi křesťany se objevují dva krajní pohledy na tělo. Někdo zastává asketický pohled, který učí, že pokud si tělo nepodmaníme a neodepřeme mu veškeré pohodlí, nemůžeme dosáhnout svatosti. Ale samotné tělo nemůže být příčinou hříchu, protože Satan, který nemá tělo, je plný hříchu, zatímco Ježíš, který žil v těle, nikdy nezhřešil.

Asketické učení považuje za hříšný dokonce i manželský vztah. Mějte však na paměti, že sexuální touhu v člověku stvořil Bůh, a ten řekl, že je to „velmi dobré“ (Genesis 1,31). Touhy po jídle, odpočinku a sexu jsou dobrými a normálními tělesnými touhami, které stvořil Bůh. Nemusíme se za ně stydět. Musíme si jen dávat pozor, abychom je neuspokojovali způsobem, který Bůh zakázal.

Druhý extrémní pohled, který se vyskytuje mezi některými křesťany, říká, že Bůh chce, abychom žili v blahobytu. To vede k rozmazlování těla.

Ježíšovo učení však nepředstavuje ani jeden z těchto krajních přístupů – ani asketismus, ani požitkářství nebo materialismus. Stará se o skutečné potřeby našeho těla, aby bylo zdravé a schopné sloužit Bohu.

BOŽÍ PÉČE O NAŠE TĚLO

Někteří křesťané se mylně domnívají, že se Bůh nezajímá o naše tělo, a tak když jsou nemocní, nehledají u Něj uzdravení. Stejně jako Ása vkládají svou důvěru v lékaře místo v Boha (2. Paralipomenon 16,12). Bůh si může použít lékaře, léky nebo dokonce operaci, aby nás uzdravil. Nemůžeme mu diktovat, jak by měl odpovědět na naše modlitby. V žádném

případě ale neočekává, že by Boží děti vkládaly důvěru v člověka. Boha naše tělo opravdu zajímá. Chce, abychom byli zdraví a schopní, a mohl si nás použít ke své slávě.

Zde jsou tři nádherné pravdy, které vyučuje Bible a týkají se našeho těla:

- » „Tělo náleží Pánu, Pán náleží tělu“,
 - » naše „těla jsou údy Kristovými“
 - » naše „tělo je chrámem Ducha Svatého“
- (1. Korintským 6,13-19).

Potom si s jistotou můžeme nárokovat Boží moc pro své tělo.

Fyzické zajisté není důležitější než duchovní. Už jsme si říkali, že na prvním místě v našem životě má být Bůh a teprve potom všechno ostatní. Takže pokud jsme se nejprve upřímně modlili: „Buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království. Staň se tvá vůle“, pak je správné, abychom pokračovali: „Náš denní chléb dej nám dnes.“ O chléb totiž žádáme jen proto, abychom mohli oslavit Boha tím, že budeme na zemi činit jeho vůli, jako je tomu v nebi.

Náš duchovní stav do jisté míry závisí na našem fyzickém stavu. Čteme, že Elijáš svolal oheň a déšť z nebe, ale potom propadl malomyslnosti. Prosil Boha, aby si vzal jeho život. Tento statečný muž, který se postavil 850 falešným prorokům, vyděšeně utekl před pohrůzkou jediné ženy, Jezábel (1. Královská 18,19).

Jak se to stalo? Tři roky žil úplně sám a nyní, na konci vysilujícího dne na hoře Karmel, byl fyzicky vyčerpaný. Když se sklesle posadil pod jalovec, Bůh mu nezačal dělat kázání! Ne. Bůh mu poslal anděla s jídlem a pitím. Elijáš se najedl a napil, a potom usnul. Když se probudil, Bůh mu připravil další jídlo a pití (1. Královská 19,1-8). Věděl, že je Elijáš unave-

ný a vyčerpaný. Potřeboval tedy stravu, nikoli napomínání. S námi je to někdy stejné – nepotřebujeme dlouhé kázání, ale dobré jídlo a odpočinek.

Někteří křesťané mají ke svému tělu přehnaně duchovní postoj a říkají: „Chci pro Boha vyhořet.“ A tak Bohu „slouží“ od rána do noci, sedm dní v týdnu, týden za týdnem. A pak jsou vyčerpaní a v depresi! Veškerá jejich aktivita byla duševní. Jejich deprese mají fyzickou příčinu, nikoli duchovní. Bůh musí takovým lidem říct: „Pojďte vy sami stranou na opuštěné místo a trochu si odpočiňte.“ (Marek 6,31)

Čteme, že jednou Ježíš usnul, když cestoval lodí. Očividně byl unavený a vůbec se nestyděl, že ho ostatní vidí spát. Někdy měl hlad a žízeň a také to dal najevo. Nestyděl se za své tělesné potřeby. Naše tělo je chrámem Ducha Svatého a musíme se o něj starat.

Bůh nám chce poskytnout všechno, co naše tělo potřebuje. Ví, že potřebujeme jídlo, oblečení i střechu nad hlavou. A pokud nebude považovat za dobré, abyste měli vlastní dům, pak si můžete být jistí, že si přeje, abyste si mohli nějaký pronajmout. Ten, který našel pro Izraelity „místo odpočinku“ i v pustině, určitě zvládne najít něco také pro vás (Numeri 10,33). A neberme tyto věci jako neduchovní, jako něco, o co bychom Boha neměli prosit.

Lidé vnímali Boha nesprávným způsobem, a proto Ježíš umístil prosbu za naše fyzické potřeby jako první z trojice proseb za nás.

BOŽÍ PÉČE O NAŠE POZEMSKÉ NEZBYTNOSTI

Všechny naše fyzické potřeby se dají shrnout do jedné prosby: „Náš denní chléb dej nám dnes.“ Zahrnuje to: „Dej mi práci. Dej mi dům, abych měl kde bydlet. Dej naší rodině

oblečení. Dopřej mým dětem vzdělání, protože jednoho dne budou také potřebovat svůj denní chléb.“ Boha všechny tyto záležitosti zajímají. A jestliže se naučíme hledat nejprve Boží království, všechny tyto věci nám budou přidány.

Víte, proč se tolik strachujeme o pozemské věci, jako je jídlo, oblečení, práce, dům, vzdělání dětí a podobně? Protože někde hluboko uvnitř máme pocit, že Bůh nemá zájem nám s těmito materiálními věcmi pomoci. Máme dojem, že Boha zajímá pouze naše duchovní blaho.

Kéž by nás Duch Svátý jednou provždy přesvědčil, že Boha zajímáme jako celek – duch, duše i tělo! Bůh chce, abychom Ho prosili za své pozemské potřeby – nechce, abychom si dělali starosti. Proto Bible říká: „O nic nebudte úzkostliví, ale ve všem oznamujte Bohu své žádosti v modlitbě a prosbě s děkováním.“ (Filipským 4,6).

Pozemský otec nemá povinnost zabezpečit všechny kolem. Ale je jeho povinností postarat se o svou rodinu. Bůh je tak dobrý, že poskytuje jídlo i ptákům. O co více se postará o potřeby vlastních dětí!

Když syrofenická žena prosila Ježíše, aby uzdravil její dceru, Ježíš jí řekl: „Nech nejprve nasytit děti“ (Marek 7,27). Ona na to odpověděla, že by byla šťastná i za drobky ze stolu. A její dcera byla vysvobozena. Zamyslete se nad tím. Jen drobky stačily k tomu, aby byla vysvobozena z démonické posedlosti. Představte si, co by pro nás, Boží děti, mohl udělat celý bochník chleba! A mějte na paměti, že Ježíš řekl: „Nech NEJPRVE nasytit DĚTI.“ A tak se směle modlíme: „Otče náš, náš denní chléb dej nám dnes.“

SPOKOJENOST S BOŽÍM ZAOPATŘENÍM

Všimněte si, že nás Ježíš neučil, abychom prosili o luxus. Nemodlíme se: „Otče, dej nám denní porci zmrzliny,“ ale „náš denní chléb dej nám dnes!“ Zaslíbení říká: „Můj Bůh naplní každou vaši POTŘEBU“ (Filipským 4,19). Takže ne všechno, co CHCEME ale všechno, co POTŘEBUJEME. Mezi tím, co chceme a co potřebujeme, může být velký rozdíl. Možná si přejete mít auto, ale Bůh vidí, že ho nepotřebujete, a tak vám ho nedá. Někdo jiný ho potřebuje, a tak mu Bůh auto dá. Nemusíte mu závidět, ani nemusíte reptat proti Bohu. Buďte spokojení s tím, co máte. Nežádejte luxus. Pokud nám Bůh dopřeje nějaký luxus, můžeme ho přijmout a použít k Boží slávě. A pokud ne, přesto Ho můžeme chválit.

Nesrovnávejme se s druhými. Bůh ví, co je pro nás nejlepší. Když ho požádáme o chléb, nedá nám kámen, a když ho požádáme o kámen, ani tehdy nám nedá kámen. Místo toho nám dá chléb!

Buďte spokojení s Božím zaopatřením. Jedním z tajemství Pavlova života byla naprostá spokojenost. V listu Filipským říká: „Naučil jsem se totiž být za všech okolností spokojen.“ (Filipským 4,11; B21)

KAŽDODENNÍ ZAOPATŘENÍ

Modlitba zní: „Náš DENNÍ chléb dej nám dnes.“ Bůh nám může dát chléb na mnoho dní dopředu, ale tato prosba hovoří o zabezpečení našich fyzických potřeb pouze na jeden den. Ježíš nám řekl, abychom se nestrachovali o to, co bude zítra. Bůh nechce, abychom měli obavy z budoucnosti. Máme na Něm být závislí den po dni.

Hospodin to nádherným způsobem učil Izraelity v pustině. Každé ráno museli vyjít a nasbírat manu. Nemohli si

nasbírat na několik dní dopředu. Měli být závislí na Bohu den za dnem. Takto museli žít celých čtyřicet let. Myslíte, že to bylo stresující? Ne. Jsem si jistý, že nebylo. Muselo to být naopak vzrušující!

Kdyby nám dal Bůh najednou příliš mnoho, naše srdce by se od Něj vzdálila. A tak uspořádává okolnosti našeho života takovým způsobem, aby vždy vyvstala nějaká fyzická potřeba, protože fyzické věci se nás často dotýkají více než duchovní. Bůh dopouští, že v našem životě vyvstávají různé potřeby, abychom se k Němu znovu a znovu obraceli. A tak se učíme neustálé závislosti na Bohu.

Ačkoli z nebe padala mana, nepadala jim přímo do úst! Izraelité museli každé ráno jít a nasbírat ji. Lench by neměl nic. Když se tedy modlíme: „Náš denní chléb dej nám dnes“, neprosíme Boha o nějaký zázrak, který by naplnil naše potřeby, aniž bychom museli odvést svůj díl práce. Ne. Bible říká, že „jestliže někdo nechce pracovat, ať také nejí“ (2. Tesalonickým 3,10). Ježíš řekl, že Bůh sytí ptáky. Nehází jim ale potravu přímo do zobáku. Musejí si ji najít. A tak i od nás Bůh očekává, že budeme pilně pracovat a a důvěřovat mu. Víra není náhradou za pilnou práci.

ZDRAVÍ, ABYCHOM MOHLI KONAT BOŽÍ VŮLI

Tato modlitba souvisí s předchozí prosbou: „Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.“ Prosíme Boha o fyzické zdraví a sílu, abychom mohli konat jeho vůli.

Když někdo nemocný prosí, abych se za něho modlil, často si říkám: „Chce být zdravý, aby měl sílu sloužit Bohu? Nebo si chce žít sám pro sebe? Měli bychom prosit Boha o jeho uzdravení, aby pak mohl žít pro tento svět?“ Ježíš nás učil

modlit se za fyzické potřeby, abychom mohli činit Boží vůli, ne tu svoji.

RODINNÁ MODLITBA

Všimněte si také, že v modlitbě stojí „dej NÁM, nikoli „dej MI.“

Člověk, který dává ve svém životě na první místo Boha, zjistí, že sebe nemůže dát na to druhé. Jsme členy rodiny, která sedí kolem Otcova stolu; a Otec u stolu nechce sobecké děti, které si všechno jídlo naberou pro sebe a nezajímá je, jestli mají ostatní co jíst. Je to nevychovanost i u nevěřících, natož u křesťanů!

Vzpomeňte si, co řekl Ježíš o soudném dnu. Až usedne na trůnu, aby soudil lidi, mnohým řekne: „Viděli jste mě hladového, a nenasytili jste mě. Viděli jste mě nahého, a neoblékli jste mě. Věděli jste, že jsem nemocný, ale nenavštívili jste mě.“ A oni na to řeknou: „Pane, kdy to bylo? Nikdy jsme tě neviděli hladového nebo nahého.“ A Pán jim odpoví: „Já žiji v těch, kdo se znovu narodili; a když jste viděli mého bratra v nouzi, nepoznali jste, že jsem to já, kdo je v nouzi. Byl jsem to já, kdo měl hlad a žízeň“ (Matouš 25,31-46; parafrázováno).

Je to jeden ze základních rozdílů mezi nebem a peklem. Peklo je plné hříchu a sebestřednosti. Každý člověk žije jen sám pro sebe a nemá v životě místo pro Boha ani ostatní lidi. V nebi je to přesně naopak. Bůh je první a hned po něm ti ostatní.

Slyšel jsem příběh o člověku, kterému se zdál sen, jenž byl podobenstvím o nebi a peklu. Nejprve se dostal do pekla. Viděl tam lidi, jak sedí kolem stolu, který byl plný skvělého jídla, a přesto byli všichni vyhublí, nemocní a sklíčení. Zjistil, že nemohou jíst nic z toho, co leží před nimi, protože měli

k rukám připevněné metr dlouhé lžice. Když máte k ruce přivázanou metrovou lžici, je samozřejmě nemožné jíst něco, co je přímo před vámi.

Potom se onen člověk ocitl v nebi a viděl na stole to stejné skvělé jídlo. I tady měli lidé k rukám připevněné metrové lžice. Ale všichni byli silní a zdraví. Jednoho z nich se zeptal: „Jak to, že jste všichni silní a zdraví?“ Muž mu odpověděl: „No, víte, uvědomil jsem si, že se sám nenakrmím. Tak jsem se natáhl, abych nakrmil někoho, kdo sedí o kus dál, a někdo další nakrmí zase mě. A tak se všichni najíme dosyta.“

Člověk se ve snu vrátil do pekla a řekl těm lidem: „Musíte jíst tak, že ostatním dovolíte jíst z vašeho talíře a krmit někoho, kdo od vás sedí kousek dál.“ Ale všichni mu na to říkali: „Nemůžu nikomu dovolit, aby jedl z mého talíře. Jak si můžu být jistý, že mě pak někdo jiný nechá jíst ze svého?“

Takové sobectví je typické pro peklo a pro všechny, kdo tam směřují. Zajímají se jen o VLASTNÍ denní chléb.

Jestliže se nezajímáte o své bratry a sestry v Kristu, nemůžete se takto modlit za svůj denní chléb.

V Abrahamově životě bylo období, kdy už dvacet pět let čekal na syna, kterého by mu dala Sára, a dítě pořád nepřicházelo. Modlil se znovu a znovu, a pořád žádná odpověď. Když byl v Geraru, všiml si, že na tamní lid padl Boží soud a ženy byly neplodné. Abraham se za ně okamžitě modlil, aby jim Bůh dal děti (Genesis 20,17). Pamatujte, že v té době ještě nebyla vyslyšena Abrahamova modlitba za jeho ženu. Bůh jeho prosbu slyšel a dal neplodným ženám děti. U toho ale neskončil. Tehdy dal i Sáře zaslíbeného syna (Genesis 21,1). Když se Abraham modlil za ostatní, Bůh naplnil i jeho vlastní potřebu!

Lidé, kteří myslí nejprve na Boha a potom na ostatní, dostanou od Boha to nejlepší. „Když se Job modlil za své přátele, Hospodin mu navrátil vše, co ztratil“ (Job 42,10; B21). To je Boží způsob.

Prosba za naplnění našich fyzických potřeb je zasazena mezi další dvě žádosti. Předchází jí „staň se Tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi“ a následuje „odpusť nám naše viny, jako jsme i my odpustili těm, kdo se provinili proti nám.“ Jste odhodlaní činit Boží vůli a odpustit těm, kteří vám ublížili? Nebo jste jako děti, jež dostaly krémovou sušenku a sní jenom krém, který je uprostřed? Jde vám jen o vaše fyzické potřeby – „dej nám náš denní chléb“ – a přitom zanedbáváte předchozí a následující prosby?

Setkáváme se s křesťany, kteří žijí ve dvou extrémech. Někteří jsou přehnaně duchovní a modlitby za materiální věci považují za špatné. Jiní se modlí pouze za své fyzické a materiální potřeby.

Blaze těm, kdo porozuměli rovnováze, které nás učí Ježíš.

/ Kapitola sedmá /

ODPUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ

*„A odpusť nám naše viny, jako jsme i my
odpustili těm, kdo se provinili proti nám“*

Hřích je dluhem (pozn. vydavatele: v anglickém překladu Bible je „odpusť nám naše dluhy“) vůči Bohu – ať už to znamená skutečnost, že nedosahujeme Božích standardů nebo překračujeme hranice toho, co Bůh člověku dovolil.

HODNOTA SVĚDOMÍ

Ze všech stvořených pozemských bytostí jedině člověk pociťuje vinu, když udělá něco špatného. Je to jedna z vlastností, které ho odlišují od zvířat.

Když udělá něco špatného pes, necítí se provinile, tedy pokud ho k tomu nevyvcivil jeho pán. Ale s člověkem je to jinak. Můžete zamířit do džungle, mezi lidi, kteří o náboženství nikdy nic neslyšeli, nikdo je nic neučil ani se nesetkali s Bibli, a přitom mívají pocit viny. Svědomí jim říká, že zarmoutili svého Stvořitele, a tak se Ho snaží nějak usmířit. Nikdy však nepotkáte nábožensky smýšlející opici nebo psa!

Svědomí je jedním největších Božích darů, které nám dal. Varuje nás, když je v našem vztahu s Bohem něco špatně – podobně jako nás varuje bolest, když je něco špatně s naším tělem. Proto musíme dávat pozor, abychom si neustále udržovali citlivé svědomí.

UPŘÍMNÉ VYZNÁNÍ HŘÍCHŮ

Mnoho lidí říká: „Otče, odpusť nám naše hříchy,“ a neuvědomují si, že nemohou Boha žádat, aby jim odpustil, pokud Mu hříchy nejprve nevyznají. Své hříchy musíme naprosto upřímně přiznat.

Boží slovo říká: „Kdo zakrývá svá přestoupení, neuspěje“ (Příslaví 28,13). Ten, kdo skrývá hříchy, se může modlit: „Odpusť mi, odpusť mi,“ ale odpuštěno mu nebude. Ten verš pokračuje: „ale kdo je vyznává a opouští, nalezne slitovný“. Bible také říká: „Jestliže své hříchy vyznáváme (to je náš úkol), On (Bůh) je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti (to je na Bohu)“ (1. Jan 1,9). Jestliže uděláme svou část, můžeme si být jisti, že Bůh bude věrný a udělá svůj díl!

Od chvíle, kdy Adam upadl do hříchu, má člověk tendenci svůj hřích spíš přikrývat, než aby ho vyznával. Když Adam a Eva zhřešili, jaká byla jejich první reakce? Běželi snad za Bohem, aby Mu řekli: „Bože, zhřešili jsme a udělali jsme něco, o čem jsi říkal, že to dělat nemáme!“? Ne, to neudělali. Utekli před Ním a snažili se schovat. Taková pošetilost! Copak by se Adam s Evou mohli před všemohoucím Bohem schovat za stromem? Je zřejmé, že hřích dělá z lidí blázny.

Druhou typickou lidskou vlastností je snaha svádět vinu za své hříchy na někoho jiného. Když Bůh odhalil Adamův hřích, zeptal se ho, zda jedl ze stromu. Co na to Adam řekl? Svalil vinu na svou ženu. A Eva obvinila hada!

Takové sklony jsme od Adama a Evy všichni zdědili. Vždy se snažíme ospravedlnit a tvrdíme, že za chybu, kterou jsme udělali, nejsme zodpovědní. A když jsme přistiženi při činu, říkáme, že se stala v okamžiku slabosti nebo pod nátlakem.

Místo abychom hříchy vyznávali, snažíme se je zakrývat. A to nám brání získat Boží odpuštění.

CHODIT VE SVĚTLE

Když Ježíš mluvil o tom, že musíme přijít do světla, říkal: „Lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Neboť každý, kdo jedná ZLE, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však činí PRAVDU, přichází ke světlu“ (Jan 3,19–21).

Všimněte si toho rozdílu! Na jedné straně Ježíš říká, že ti, kdo jednají ZLE, nenávidí světlo. Opakem „zla“ je „dobro“, a tak by se dalo čekat, že Ježíš řekne: „Ti, kdo jednají DOBŘE, přicházejí ke světlu.“ Ale to se nestalo. Řekl, že ke světlu přicházejí ti, kdo činí PRAVDU.

Všimli jste si toho rozdílu? Ježíš od nás v první řadě nežadá dobro, ale pravdu – opravdovost a upřímnost. Jinými slovy, Ježíš tím vlastně řekl: „Člověk, který jedná zle, je také neupřímný. Ale ten, kdo přichází ke světlu, i když není dokonalý, je upřímný.“ Pokud bychom směli přicházet ke světlu pouze tehdy, když jsme dokonalí, pak by tam nikdy nikdo nevstoupil. Bůh k sobě zve lidi, kteří jsou upřímní. A tito upřímní lidé se postupně stanou dobrými.

„Odpusť nám naše viny“ se můžeme modlit pouze tehdy, jsme-li ochotni být upřímní. Pokud se ke svým nedokonalostem postavíte upřímně, můžete být nedokonalí, a přesto smíte přicházet do Božího světla. Každý, kdo činí pravdu, kdo je upřímný, může přijít do světla, vyznat hřích a ten pak bude vymazán.

„Jestliže však chodíme v tom světle, jako on je v tom světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.“ (1. Jan 1,7)

Mnozí lidé si nárokují druhou část tohoto verše: „krev Ježíše Krista nás očišťuje od každého hříchu.“ Takto zkrácená citace ale není správná. Krev Ježíše Krista očišťuje pouze ty, kdo splní podmínku z první části tohoto verše – ty, kdo chodí ve světle.

Dovolte mi použít ilustraci. Předpokládejme, že je všude kolem mě tma. Když vstoupím do světla, znamená to, že se musím ukázat. Pokud mám špinavou košili, bude to vidět. Světlo mi košili nevyčistí. Světlo pouze odhalí fakt, že ji mám špinavou. To znamená postavit se čestně k tomu, co vidím ve svém nitru, místo abych se to snažil skrývat. Právě to je podstatou přicházení ke světlu.

Musíme tomu dobře porozumět, protože se to netýká jenom našeho vztahu s Bohem, ale i našich vzájemných vztahů.

V křesťanství jde o vertikální vztah s Bohem, ale také o horizontální vztahy s ostatními věřícími. Jedno bez druhého není možné. Nemůžete mít společenství s Bohem, pokud nemáte společenství s ostatními křesťany.

„Řekne-li někdo: ‚Miluji Boha,‘ a přitom nenávidí svého bratra, je lhář.“ (1. Jan 4,20). Jestliže opravdu milujete Boha, budete milovat i svého bratra.

SPRÁVNÝ HORIZONTÁLNÍ VZTAH

Stejně jako musíme Bohu vyznat věci, kterými jsme se proti Němu provinili, tak musíme lidem kolem nás vyznávat věci, kterými jsme se provinili proti nim. Bez takového vyznání není odpuštění.

Pokud jsme někoho podvedli a obrali jsme ho o peníze, musíme je vrátit. Jinak nám Bůh nemůže odpustit. Opravdovost našeho pokání můžeme dokázat jediné tak, že se

vyznáme člověku, kterému jsme ublížili, a vrátíme, co jsme neprávem získali.

Pokud jste jezdili vlakem na černo, je snadné přijít k Bohu a říct: „Je mi líto, že jsem podvedl dráhy.“ Ale budete-li chtít opravdu dokázat, že jste činili pokání, bude vás to něco stát. Půjdete a koupíte si u pokladny jízdenku a pak ji roztrháte. Jinak je vaše pokání jen prázdným tlacháním.

To je důvod, proč mnozí nevstoupí do hlubokého vztahu s Bohem. Činí pokání jen ústy, a ne ze srdce. Vyznávají hříchy Bohu, ale svým bližním nepřiznají, že vůči nim zhřešili.

Říct někomu: „Promiň, byla to moje chyba. Prosím, odpusť mi,“ je jednou z nejtěžších věcí. Proč? Protože tím zabíjíme vlastní ego. Ve své podstatě jsme všichni pyšní, neradi se pokořujeme a připouštíme, že jsme udělali chybu!

Jak je možné, že se neostýcháme, když vyznáváme hříchy svatému Bohu, ale je pro nás těžké vyznat hříchy bratru, který svatý není? Možná proto, že když se zavřeme do pokoje a tvrdíme, že vyznáváme hříchy Bohu, vyznáváme je jenom sami sobě! Ve skutečnosti Bohu vůbec nic nevyznáváme. Klameme sami sebe. Ukazatelem toho, zda jste se opravdu pokořili před Bohem, je vaše ochota omluvit se člověku, kterému jste ublížili.

V indické kultuře platí, že o odpuštění prosí jen žena svého manžela, nikdy naopak. Jako by byl muž nějakou nadřazenou bytostí!

Jenže když jde o prosbu za odpuštění, neexistuje nic takového jako nadřizený nebo podrizený. I kdybyste byli ředitelem společnosti a provinili jste se proti nejnižší postavenému zaměstnanci, musíte se pokořit, jít za ním a říct mu: „Je mi to líto. Byla to moje chyba. Prosím, odpusťte mi.“ Jiné chování není pravé křesťanství.

Lidé v mnoha církvích mají pošramocené vztahy, ale nedou a neurovnají je. Chovají vůči sobě zášť a vzájemně se nenavštěvují. A to si říkají křesťané! Vůbec to nejsou křesťané. Pokud si takoví lidé myslí, že mají podíl na Božím království, klamou sami sebe.

Jestliže nejste ochotní s nějakým bratrem nebo sestrou mluvit nebo je navštívit, a přitom se účastníte lámání chleba, je to rouhání. Za takových okolností nemůžeme mít společenství s Bohem. Není možné mít vertikální vztah s Bohem, pokud nemáte v pořádku vztahy s ostatními křesťany.

Pokud jsme ale hříchy opravdově vyznali před Bohem i před lidmi, potom nás Bůh očistí tak důkladně, že už na naši minulost ani nevzpomene. A když si BŮH nepamatuje naše minulé hříchy, proč bychom na ně měli myslet my (Židům 8,12)?

DOKONALÉ ODPUŠTĚNÍ

Bible říká, že jsme ospravedlněni krví Ježíše Krista (Římanům 5,9). Když nás Bůh očistí, tak nás také ospravedlní. Slovo „ospravedlněn“ znamená „jako bych nikdy nezhřešil, jako bych byl už nyní dokonale spravedlivý.“ To je nádherné!

Své hříchy si můžeme představit jako množství slov napsaných na tabuli. Pak někdo tabuli smaže mokrou houbou. Když se na ni podíváte, co uvidíte? Nic. Jako by tam nikdy nic nebylo. Tak nás očisťuje Ježíšova krev – důkladně a úplně.

Jestliže jsme upřímně vyznali hříchy Bohu, pak to stačí udělat jednou. Bůh je okamžitě vymaže. A jeho zaslíbení říká: „NA JEJICH HŘÍCHY NEVZPOMENU NIKDY VÍC“ (Židům 8,12; B21). Když si uvědomíme, že nám bylo opravdu odpuštěno a že hřích nemusíme Bohu znovu a znovu vyznávat, do našeho srdce vstoupí úžasný pokoj.

Dovolte mi dodat, že když se modlíme: „Odpusť nám naše viny,“ je dobré být konkrétní. Mnozí se modlí příliš obecně: „Pane, asi jsem se dopustil mnoha hříchů.“ To znamená, že si nejsou jistí. Takové vyznání nemá smysl, protože naznačujeme, že jsme možná vůbec nezhřešili!

Nejlepší je být konkrétní a říct něco jako: „Pane, můj hřích je v tom, že chovám zášť vůči tomu člověku. Neodpustil jsem tomu člověku. Žárlil jsem na toho člověka. Moje motivy byly naprosto sobecké. Dělal jsem to pro vlastní slávu. A podobně.“ Musíme být čestní a upřímní.

A poté, co jsme vyznali všechny hříchy, o kterých víme, ještě se budeme muset modlit jako David: „Od skrytých hříchů mě očisti!“ – protože jsme všichni zhřešili i věcmi, kterých si nejsme vědomi (Žalm 19,13; B21).

ODPOUŠTĚT DRUHÝM

Prosbu o odpuštění je jednou z nejdůležitějších proseb v této modlitbě, protože je jediná, kterou Ježíš na konci zopakoval. Všimli jste si toho?

Ze šesti žádostí, které se v této modlitbě vyskytují, Ježíš na konci zdůraznil tuto jedinou. Řekl:

„Neboť jestliže odpustíte lidem jejich provinění, odpustí váš nebeský Otec i vám; jestliže však lidem jejich provinění neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše provinění.“ (Matouš 6,14–15)

Mnozí křesťané si neužívají plného a radostného společenství s Bohem, protože tuto prosbu nevnímají vážně.

Ježíš vyučoval podobenství o králi, který jednoho dne kontroloval účty svých služebníků a zjistil, že mu jeden z nich dluží šedesát miliard korun. A když onen služebník

řekl: „Pane, nemám žádné peníze, prosím, odpust' mi to,“ král mu celý dluh odpustil. Ten člověk šel a našel druhého služebníka, který mu dlužil jen sto tisíc korun (*pozn. vydavatele: částky jsou převedeny na koruny dle současné průměrné mzdy v ČR*). Chytil ho pod krkem, zažaloval ho a nechal ho uvrhnout do vězení. Když se o tom doslechl král, nechal si onoho nemilosrdného služebníka zavolat a řekl: „Odpustil jsem ti šedesát miliard! Nemohl jsi tomu muži odpustit sto tisíc?“ A předal ho mučitelům. Potom Ježíš řekl: „Tak i můj nebeský Otec učiní vám, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru“ (Matouš 18,35). Mučitelé jsou zlí duchové, kteří mají svolení nás obtěžovat, dokud se nenaučíme mít s ostatními slitování.

Ježíš použil toto podobenství k tomu, aby ilustroval, jak velký dluh nám Bůh odpustil a jak nemilosrdné a špatné je neodpustit tomu, kdo nám ublížil.

Ublížil vám někdo? Možná o vás šířil něco, co nebyla pravda. Možná vám ublížil soused, manželka, otec nebo tchýně. Možná vám nějakým způsobem zničili život. Možná udělal chybu lékař, který vás operoval, a způsobil vám nepopsatelné utrpení. Bůh však říká, že i kdybyste sečetli všechny tyto hříchy, budou nepatrné ve srovnání s dluhem, který jsme měli vůči Bohu, a On nám ho odpustil. A tak nemáme vůbec žádný důvod, proč bychom neměli všem těmto lidem dobrovolně a ze srdce odpustit.

Důležitou částí verše (Matouš 18,35) je „ze srdce“. Pokud nejste ochotní svým bližním odpustit ze srdce, nemrhejte časem a nechoďte za Bohem s prosbou: „Odpust' nám naše viny,“ protože Bůh vaši modlitbu nevyslyší. Pokud existuje být i jen jediný člověk na zemi, kterému jste neodpustili, tak nemůže být odpuštěno ani vám; a budete navěky ztra-

ceni – protože žádná duše, které nebylo odpuštěno, nemůže vstoupit do Boží přítomnosti. Je to daleko závažnější, než si uvědomíme.

Modlitba zní: „Odpusť nám, JAKO JSME I MY odpustili ostatním.“ Bůh přesně vidí, jak jsme odpustili ostatním. Ježíš nás učí, že Bůh nám dává STEJNOU měrou, jakou my dáváme ostatním. Říká: „Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená vrchovatá vám bude dána do klína. NEBOŤ JAKOU MĚROU MĚŘÍTE, TAKOVOU VÁM BUDE NAMĚŘENO.“ (Lukáš 6,38)

To znamená, že jestliže použijete malou lžici, když budete druhým něco dávat, Bůh použije stejnou lžici, až bude odpovídat na vaše modlitby. A tak když se modlíme za něco velkého a mocného a Bůh vezme jen malou lžici a dá nám jen trochu, je to obvykle proto, že jsme přesně takovou lžicí dávali i my ostatním lidem. Čím větší lžici použijeme, když dáváme, tím větší lžici použije Bůh, až bude něco dávat nám. Je to neměnný princip, podle kterého s námi Bůh jedná.

„Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Matouš 5,7)

Čím milosrdnější jste k druhým, tím milosrdnější bude v den soudu Bůh k vám. Ale:

„Toho, kdo nebyl milosrdný, čeká nemilosrdný soud.“ (Jakub 2,13)

Jestliže tedy druhým odpouštíte skoupě, Bůh vám bude odpouštět stejným způsobem. Ale pokud věnujete vlídný pohled plný odpuštění těm, kdo vám ublížili, Bůh věnuje stejně vlídný pohled plný odpuštění vám. Bůh s vámi bude jednat úplně stejně, jak jednáte s lidmi vy.

SPRÁVNĚ NASTAVENÉ VZTAHY

Ježíš řekl, že když přinášíte svůj dar na oltář, když se modlíte k Bohu, nebo když dáváte peníze do sbírky a vzpomenete si, že jste ublížili svému bratru, měli byste „se NEJPRVE usmířit se svým bratrem a potom přijít a přinést svůj obětní dar“ (Matouš 5,22-24). Jinak Bůh vaše peníze nebo modlitby nepřijme.

Podle Staré smlouvy platilo pouze: „nehněvej se na syny svého lidu“ (Leviticus 19,18). Tohle nebylo těžké dodržet.

Ale Nová smlouva nasazuje vyšší latku. Ježíš řekl: „Jestliže PROTI TOBĚ bratr chová zášť, jdi a urovnej to.“ Samozřejmě se vždy najde nějaký bratr, který proti nám bude něco mít, aniž bychom na tom nesli vinu. Ježíš a apoštolové měli mnoho nepřátel, protože hájili pravdu. Ale v tomto kontextu Ježíš mluví o bratrovi, který k nám chová zášť, protože jsme s ním MY mluvili hrubě (Matouš 5,22). Je to hněv způsobený hříchem, který jsme spáchali MY. V takovém případě musíme nejdřív přijít za ním, vyznat svůj hřích a požádat o odpuštění. Teprve potom můžeme přinést obětní dar Bohu.

Jestliže k Bohu přicházíme a říkáme mu: „Pane, chtěl bych v životě prožívat plnost moci Nové smlouvy“, Pán řekne: „Když ti dám moc Nové smlouvy, vyplynou z ní také povinnosti Nové smlouvy.“

Mnozí křesťané nezakoušejí moc Nové smlouvy, protože stále žijí podle měřítek té Staré. Zůstávají bez moci, protože nejsou ochotni někoho poprosit o odpuštění.

BÝT MILOSRDNÝ

Všichni žijeme v těle, mezi lidmi, kteří žijí v těle. A tak máme stále sklon se navzájem vědomě či nevědomě zraňovat. Jediným místem, kde už nám nikdy nikdo neublíží, je nebe.

A tak, dokud žijeme na této zemi, musíme si navzájem odpuštět. Chybovat je lidské, odpuštět je Boží.

Jednou z charakteristik pekla je, že tam není žádné slitování. A do jaké míry vám v srdci chybí slitování s lidmi, do takové míry si v srdci nesete kousek pekla. Jestliže nejste ochotní někomu odpustit, držíte v sobě kousek pekla. Lidé vás mohou považovat za velice zbožné, protože vykonáváte spoustu náboženských aktivit. Uvnitř si ale stále nesete ten kousek pekla. A v takovém stavu nemůžete přijít do nebe – protože do nebe nemůžete přinést peklo. Musíte se ho zbavit, ještě než opustíte tuto zemi.

Proto nás Bůh učil modlit se: „Odpusť nám přesně tak, jak jsme my odpustili ostatním.“

Pokud neodpustíme druhým, může to mít vliv i na naše tělo. Neposlušnost Božím zákonům s sebou často nese fyzické utrpení.

Když v srdci chováte proti někomu zášť, nebo když na někoho žárlíte, a tím porušujete Boží zákon, může to nakonec začít ovlivňovat vaše tělo. Někteří křesťané trpí artritidou, migrénou, revmatismem nebo astmatem, a nemohou být uzdraveni jen proto, že vůči někomu chovají zášť. Můžou se cpát prášky, co to jen jde, ale dokud se nenaučí odpuštět, nebudou uzdraveni. Příčina jejich nemoci není přirozená, není v jejich těle, ale v jejich duši.

Jestliže jste neodpustili bratrovi nebo sestře, Bůh nebude naslouchat vaší modlitbě. Bible říká: „Hanebnost kdybych si v srdci choval, můj Pán by mě jistě neslyšel.“ (Žalm 66,18; B21) Nejenže neodpoví, ale dokonce ji ani NEBUDE SLYŠET.

Neklamme sami sebe. Pravému odpuštění předchází zlo-
menost, vyznání vlastní tělesné zkaženosti, ochota napravit,

co jsme způsobili, a prosba za odpuštění, pokud je to nutné. Teprve potom je možné urovnat náš vztah s Bohem.

Na závěr mějte na paměti, že modlitba zní: „Odpusť NÁM.“ Chceme, aby bylo odpuštěno i našim bratrům. Někdy možná tajně doufáme, že za to, jak se k nám chovali, je bude Bůh soudit. Takový postoj je od ďábla – jenom ďábel chce, aby Bůh lidi trestal.

Ježíš řekl: „Já jsem vám umyl nohy, i vy si máte navzájem umývat nohy.“ (Jan 13,14). To znamená, že jestliže vidíte, že má bratr špinavé nohy (rozumějte duchovně), musíte toužit po tom, aby byl také očištěn.

„Odpusť NÁM“ znamená:

„Otče, nebudu spokojený, pokud odpustíš hříchy jenom mně. Mám kolem sebe tolik bratrů a sester. Chci, abys odpustil i jejich hříchy. Amen.“

OSVOBOZENÍ OD ZLA

„A neuveď nás do pokušení, ale vysvobod' nás od zlého.“

Tato prosba má dvě části – v té první Boha prosíme, aby nás ochraňoval, a ve druhé, aby nás vysvobodil.

Poté, co jsme se v předchozí prosbě modlili, abychom byli vysvobození z viny hříchu, nyní se modlíme za vysvobození z moci hříchu. Pokud bychom toužili pouze po odpuštění, a ne po osvobození od hříchu, naznačovalo by to, že naše pokání nebylo opravdové. Odpuštění hříchů má být vstupní branou do života ve svatosti, nikoli nástrojem ke zneužívání Boží milosti.

ŠTĚSTÍ A MOC

Všichni křesťané chtějí být šťastní. Ježíš ale řekl: „Blahoslavení čistého srdce“ (Matouš 5,8). Slovo „blahoslavený“ také znamená šťastný. Ježíš tu ve skutečnosti říká, že pravé štěstí pramení z opravdové svatosti. Jestliže je nebe místem neko-nečného štěstí, pak jen díky tomu, že je současně i místem dokonalé svatosti.

Štěstí bez svatosti je padělek. Vlastně bychom se měli modlit, aby nás, když nebudeme svatí, Bůh raději učinil nešťastnými. Uchránilo by nás to před mylnými představami o našem duchovním stavu.

Mnoho křesťanů hledá Boha, aby v jejich životech byla Jeho moc. Ovšem tato touha by neměla být oddělena od rovnocenné touhy po svatosti. Jinak to může být nebezpečné. Boží moc vložená do rukou nesvatého člověka může

být nebezpečnější než nesterilní nástroj v rukou chirurga. Místo života by to přineslo smrt.

Proto Bůh nemůže dát mnoha křesťanům tolik moci. Zničilo by je to. Měli bychom děkovat Bohu, že nám nedává všechny nadpřirozené dary, o které prosíme! Mnohokrát jsme viděli, jak křesťany zničily dary, které přijali, protože nebyli dostatečně pokorní a svatí, aby je správně používali. Po svatosti a po moci bychom měli toužit stejnou měrou. Jedině tak budeme v bezpečí.

JAK SI BŮH POUŽÍVÁ SATANA

Pravá svatost je výsledkem zápasu. Jistě jí nedosáhne gaučový křesťan, který se chce držet zpátky a nechat se donést do nebe růžovou zahradou. Pouze když bojujeme proti vlastním žádostem a proti ďáblu, se můžeme stát svatými.

Pak si tedy můžeme klást otázku: „Je-li ďábel tak velkou překážkou naší svatosti, proč ho Bůh nezničí?“

Odpověď na tuto otázku zní, že ďábel je svým způsobem nezbytný pro náš duchovní růst, tak jako je tavicí pec potřebná k pročištění zlata. Svaly zesílí jediné tehdy, když musí překonávat nějaký odpor. Jinak budou ochablé a obalené tukem. Přesně tak to funguje v duchovní oblasti. Pokud máme být duchovně silní, potřebujeme odpor. A proto Bůh dává Satanovi svolení, aby nás pokoušel.

Člověk, který hladce proplouvá životem, bude duchovně slabý a ochablý. Nebude schopen dělat všechno, co od něj Bůh chce. Ale člověk, který úspěšně prošel zkouškami a utrpením, bude silný a schopný vykonat celou Boží vůli.

Přinejmenším z tohoto důvodu Bůh Satana nezničil.

Proč Bůh umístil do zahrady v Edenu i jeden zakázaný strom? Někdo se může domnívat, že kdyby ho tam Bůh ne-

nechal, Adam by nikdy nezhřešil. Ale ten strom byl nezbytný k tomu, aby Adam dosáhl svatosti. Bez pokušení člověk nemůže dojít svatosti. Proto Bůh Satanovi dovolil, aby vstoupil do zahrady Edenu.

Adam byl nevinný, ale nevinnost není svatost. Kdyby Adam nebyl zkoušen, zůstal by celý život nevinný, ale nikdy by nedošel svatosti. Nevinnost je neutrální stav, a aby Adam přešel ze stavu neutrality do pozitivní svatosti, musel se rozhodnout. Musel by říct „ne“ pokušení a „ano“ Bohu. Jedině tehdy se mohl stát svatým. A proto musel projít pokušením. Adam naneštěstí řekl „ne“ Bohu a stal se tak hříšníkem.

POKUŠENÍ A HŘÍCH

Ježíš prošel stejnými pokušeními jako my (Židům 4,15; ČEP). Rozdíl mezi Ježíšem a Adamem byl v tom, že Ježíš pokaždé řekl Bohu „ano“. Aby byl dokonalým člověkem, takovým způsobem, jaký Bůh zamýšlel pro všechny lidi, musel se naučit poslušnosti, a to skrze všechno, co vytrpěl. Čelil pokušení a zvítězil, čímž „dosáhl dokonalosti“ (Židům 5,8–9).

Proto se Ježíš modlil za učedníky slovy: „Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého“ (Jan 17,15). Ježíš věděl, že by učedníci nikdy nedosáhli svatosti, kdyby na ně nedoléhaly tlaky, zkoušky a pokušení, kterým měli ve světě čelit.

Musíme rozlišovat mezi pokušením a hříchem. Pokud nám způsobí pokušení něco, co jsme náhodou zahlédli, není to hřích. Ale jestliže se dál díváme na to, co nás pokouší, nebo o tom přemýšlíme, pak hřešíme. Pokušení se nemůžeme vyhnout. Určitě se však můžeme rozhodnout, že svou mysl i zrak odvrátíme od toho, co nás pokouší. Tak cvičíme pevnou vůli, která rozhoduje o tom, zda jsme svatí nebo hříšní.

Bůh nás neobviňuje z toho, že jsme pokoušeni. Jistě ale chce, abychom se pokušení vzepřeli. Jak jednou někdo řekl: „Nemohu zabránit ptákům, aby mi létali nad hlavou, ale mohu jim zabránit, aby si v mých vlasech vystavěli hnízdo.“ Nemůžete zabránit, aby přicházela pokušení, ale můžete zabránit, aby se vám zahnízdila v mysli!

Boží slovo nás neučí, abychom se vystavovali co největšímu počtu pokušení a dokázali tím, jak jsme silní. Ne. Od pokušení máme utéci. Pavel říká Timoteovi, aby utekl před tím, co ho svádí (2. Timoteovi 2,22). Musíme utíkat od lásky k penězům, vyzývajících žen a od všeho, co nás odvádí od Boha.

Náš postoj k pokušení má být: „Budu se držet tak daleko, jak jen to je možné.“ Neměli bychom být jako děti, které zkouší, jak blízko se mohou přiblížit k okraji srázu, aniž by spadly. Nebo jak blízko mohou stát k okraji nástupiště, aniž by je srazil vlak. Žádný rozumný rodič by dítěti nic takového neporadil. Učíme děti, aby se od takových nebezpečí držely dál. A to nám říká i Bůh.

Tato prosba ve skutečnosti znamená: „Otče, nedopust', abych čelil pokušení, které je pro mě příliš silné.“ Je to volání člověka, který ví, že je jeho tělo slabé, a uvědomuje si, jak snadno by mohl padnout.

PŘIPRAVEN ČELIT POKUŠENÍ

V Getsemanské zahradě řekl Ježíš Petrovi, Jakubovi a Janovi: „Bděte a modlete se, abyste nevešli do pokušení“ (Matouš 26,41). Ježíš věděl, že před sebou mají pokušení, a snažil se je na to připravit. Ale místo toho, aby se modlili, usnuli. Když pak přišlo pokušení, důsledkem bylo, že Petr usekl ucho jednomu vojákovi. Upadl do hříchu, protože ne-

zůstal vzhůru a nemodlil se. Ježíš se na rozdíl od něj choval laskavě a ryze, protože se modlil.

Bůh je vždy věrný a dopředu nás varuje. Každý z nás už někdy slyšel hlas Ducha Svatého, jak do našeho srdce šeptá: „Teď se chvilku modli.“ Vnímali jste to jako Boží hlas, který se vás snaží připravit na nějaké pokušení, které bylo v tu chvíli před vámi?

Co jste v takovém okamžiku většinou udělali? Možná jste ten hlas ignorovali podobně jako učedníci. A když přišlo pokušení, selhali jste. Bůh se vás snažil připravit na pokušení, ale vy jste neposlouchali.

KAŽDÉ POKUŠENÍ SE DÁ PŘEKONAT

Ve svém Slově nám dal Bůh úžasné zaslíbení, že nikdy nedovolí, aby nás potkala zkouška nebo pokušení, které bychom nemohli snést nebo překonat (1. Korintským 10,13). Jinými slovy, kontroluje každou zkoušku a pokušení, aby se ujistil, že ji zvládneme. Teprve potom dovolí, aby na nás ona zkouška nebo pokušení přišlo. Dobrý učitel by nikdy nedal druhákovi test, který je pro deváťáky. Dá mu test, který odpovídá jeho ročníku. A Bůh to dělá stejně.

Je tedy správné si ve světle tohoto verše dál myslet, že by nějaké pokušení nebo zkouška, které čelíte, na vás mohly být příliš? Ne. Je zřejmé, že Bůh si to nemyslí. Jinak by nedopustil, aby vás to potkalo. Samotný fakt, že Bůh dovolil, aby na vás pokušení přišlo, je důkazem, že jste dost silní, abyste ho překonali.

A tak se musíme na pokušení dívat takto: „Bůh dovolil, aby na mě přišlo pokušení. To znamená, že mi věří. Ví, že dokážu překonat i tohle; a určitě mi dá moc Ducha Svatého, abych to překonal.“ Když se budeme na pokušení a zkoušky dívat takto, dokážeme zvládnout všechno, co nás potká.

Bůh také slíbil, že vepíše svůj zákon do našich srdcí a myslí (Židům 8,10). Skrze svého Ducha v nás pracuje, abychom CHTĚLI i ČINILI Jeho dokonalou vůli (Filipským 2,13). Tak nikdy nemusíme být poraženi.

VYSVOBOZENÍ Z MOCI HŘÍCHU

Modlitba: „Neuved' nás do pokušení (které je pro nás moc silné),“ pokračuje prosbou: „vysvobod' nás od zlého.“

Slovo „vysvobod'“ lze parafrázovat jako „přitáhni nás k sobě“. Tuto modlitbu lze tedy vyjádřit slovy: „Přetáhni nás od zlého k sobě.“ Bůh a zlo táhnou opačným směrem. A my říkáme:

*„Otče, tělo mě táhne ke zlu, ale nedovol mi jít tím směrem.
Nechci tomu podlehnout. Prosím, přitáhni mě k sobě.“*

Tato touha a hlad po tom být blíže Bohu je nezbytným předpokladem pro život ve vítězství nad hříchem.

Jedním z důvodů, proč v životě mnoha křesťanů zůstává nenaplněné zaslíbení z Římanům 6,14 („hřích nad vámi nebude panovat“), je fakt, že v hloubi srdce nemají hlad po vysvobození od hříchu. Nevolají k Bohu: „Bože, za každou cenu mě vysvobod' od hříchu.“ Nežízňají po tom. Volali by, pokud by byli vážně nemocní, ale hřích jim nepřijde tak hrozný jako nemoc! Není divu, že jsou poraženi.

V knize Exodus se píše:

„synové Izraele dále vzdychali kvůli té otročině a volali o pomoc. Jejich volání o pomoc kvůli té otročině vystoupilo k Bohu. Bůh uslyšel jejich sténání... a Bůh se jich ujal“ (Exodus 2,23-25).

Chvilé, kdy začneme zoufale volat k Bohu, aby nás vysvobodil, je také chvílí, kdy se nás Bůh ujme. Říká:

„Když mě budete hledat, naleznete mě, pokud mě budete hledat celým svým srdcem.“ (Jeremjáš 29,13)

Je to princip, který vidíme v Písmu. Jestliže chceme od Boha přijmout něco cenného, musíme po tom nejprve hladovět a žíznit. Teprve pak to dokážeme dostatečně ocenit. A tak Bůh čeká, dokud nebudeme hladovět a žíznit; a potom nám dá to, po čem opravdu toužíme.

Křesťanský život je bitvou proti Satanovi. A Satan má v této bitvě jednoho ze svých agentů přímo v našem nitru – a tím je naše tělesnost. A protože je tělesnost na straně nepřítel, udělá všechno proto, aby nám zabránila účinně bojovat proti Satanovi. Na to nikdy nezapomeňte. Pokud tedy máme nad Satanem zvítězit, potřebujeme prahnout po úplném vysvobození od tělesnosti.

VYSVOBOZENÍ OD VŠEHO ZLÉHO

Mnoho věřících se modlí: „Bože, ochraňuj mě od všeho zlého, co by mi mohl způsobit ďábel nebo lidé.“ Ale celou dobu sytí svou tělesnost (onoho nepřátelského agenta) a dopřávají jí všechno, co si žádá. Potom je Bůh nemůže od všeho zlého vysvobodit.

Nechť je naší první touhou vysvobození od tělesných žádostí. Pak pro nás bude snadné Satana porazit. Pak zjistíme, že se nás žádné zlo ani nedotkne, ať už pochází od démonů nebo od lidí.

V Římanům 7,14–25 čteme o Pavlově touze po úplném vysvobození od žádostí vlastního těla. A poté v Římanům 8,28 čteme: „všechny věci spolu působí k dobrému“. Všimněte

si toho pořadí. Jedna věc následuje druhou. Římanům 8,28 se stane skutečností našeho života, pouze pokud nejprve toužíme po vysvobození od agenta nepřítele – tělesnosti.

V Římanům 8,28 čteme nádherné zaslíbení, že do našeho života nemůže nikdy vstoupit nic zlého. Opravdu věříte, že budou VŠECHNY věci – ne jen některé, mnohé, nebo většina, ani 99% věcí, ale VŠECHNY – spolu působit k vašemu dobru?

Když se na tyto „věci“ podíváte jednotlivě, mohou se zdát hrozná. Ale všechny DOHROMADY budou spolu působit k dobrému, pokud milujete Boha a jste povoláni podle Jeho záměru. A Jeho záměrem je, abyste byli naprosto svobodní od hříchu a přijali Kristovu podobu, jak se o tom píše hned v následujícím verši (Římanům 8,29). A tak pokud toužíte být svobodní od hříchu, Bůh vám slibuje, že způsobí, aby VŠECHNY VĚCI, které se vám kdy stanou, společně působily k vašemu dobru. Haleluja!

Vzpomeňte si na Josefa. Snažil se žít zbožně a podle svého porozumění usiloval o vysvobození od zlého. Snažil se zalíbit Bohu a Bůh mu požehnal. Ale jak se k němu chovali ostatní? Jeho deset bratrů na něj žárlilo a prodali ho do Egypta. Vypadá to jako špatná věc. Ale nakonec vidíme, že se jednalo o součást Božího plánu, aby se z Josefa mohl stát druhý nejmocnější muž Egypta. To zlé, co mu udělali bratři, nakonec působilo pro jeho dobro.

Když se dostal do Egypta, prodali ho jako sluhu do Potífarova domu. Tam ho pokoušela Potífarova žena, a on jí odmítl podlehnout a od pokušení utekl. Byl neprávem obviněn a uvržen do vězení. I tohle vypadá jako něco špatného. Ale byl to Bůh, kdo naplánoval Josefovou cestu k trůnu, a ta vedla přes vězení – protože právě tam se seznámil s faraonovým číšníkem, a díky tomu později i se samotným faraonem (Genesis 39–41).

Všechno špatné, co lidé z nenávisti a zlé vůle dělali Josefovi, Bůh ve své svrchovanosti použil k naplnění svého plánu pro jeho život.

S námi to může být stejné – všechny věci mohou spolu působit, aby se naplnilo, co Bůh naplánoval pro náš život – abychom se podobali Kristu. Ale musíme tomu věřit – protože Boží zaslíbení můžeme přijímat jen podle své víry.

V knize Ester čteme, jak Haman připravoval šibenici, na níž měli oběsit Mordokaje, ale nakonec na ní skončí sám Haman (Ester 7,10). Bůh zmařil plány nepřátel svého lidu. A totéž dělá Satanovi. Maří jeho plány a místo abychom my viseli na šibenici, kterou pro nás připravil ďábel, bude tam viset on sám! Haleluja!

POTŘEBUJEME SE NAVZÁJEM

I na tomto místě si všimněte, že modlitba nezní „vysvobod MĚ“ ale „vysvobod NÁS.“ To znamená: „Vysvobod mého bratra i mě od zlého. Vysvobod moji sestru i mě od zlého. Vysvobod nás, Otče.“

Navzájem se potřebujeme. Abychom byli vysvobozeni od zlého, potřebujeme mít vzájemné společenství.“

„Lépe je dvěma než jednomu... Vždyť jestliže upadnou, jeden pomůže svému druhovi vstát. Ale běda jednomu, když upadne a nemá druhého, který by mu pomohl vstát.“ (Kazatel 4,9–10)

Proto se ďábel snaží křesťany rozdělit a vnáší mezi ně rozkol. Proto se snaží rozdělit i manželské páry. Satan je ten, kdo zasévá drobná nedorozumění. Způsobí, že jeden věří tomu a druhý onomu. A potom, ačkoliv se nestane nic závažného, je rozdělí.

Satan ví, že jakmile jednou přinese mezi křesťany rozdělení, je snazší je jako jednotlivce přemoci. Dokud jsou jednotní,

nezvládne to. A tak je rozděluje. Když dosáhne toho, že si křesťané žijí sami pro sebe a nezajímají se o ostatní, všichni se zanedlouho stanou pro Boha úplně neužitečnými.

Musíme si uvědomit, že máme jen JEDNOHO nepřítele a tím je Satan. Nebojujme proti sobě navzájem. Modleme se jeden za druhého.

ZÁJEM O TY, KDO SELHALI

„Vysvobod' NÁS“ také znamená, že když uvidím bratra upadnout do hříchu, nebudu se z toho radovat. Nebudu ho pomlouvat. Naopak, budu zarmoucen, budu se za něj modlit a budu usilovat o jeho duchovní obnovu.

V podobenství o milosrdném Samařanovi se klade důraz na propastný rozdíl mezi přístupem kněze a Samařana. Kněz se podíval na člověka na zemi a pravděpodobně si pomyslel: „Díky Bohu, že jsem nedopadl jako on,“ a šel dál (Lukáš 10,30–37). Stejně se chovají někteří křesťané, když vidí, že jejich bratr upadl do hříchu. Ostatním říkají: „Vidíš, jak dopadl?“ a nepřímou tak naznačují: „A vidíš, že já jsem takto nedopadl!“

Ale co udělal dobrý Samařan? Neděkoval Bohu, že je na tom lépe. Sešel dolů, zvedl zraněného muže a odnesl ho tam, kde se zotaví. A Ježíš nám říká: „Jděte, a dělejte totéž“ (Lukáš 10,37).

Přistupujete tímto způsobem k bratrovi, když u něj vidíte nějakou slabost nebo když v nějaké oblasti padl? Pozvednete ho na modlitbách a přivedete ho k Ježíši, aby ho uzdravil? Je to docela dobrý ukazatel, zda soustředíte život na Boha nebo ne.

Právě naše sebestředná touha vypadat duchovněji než ostatní způsobuje, že je nám jedno, když někdo upadne do

hříchu. Je to zlý, satanský duch, který nás nabádá, abychom ukazovali, že jsme lepší než ostatní. Když se modlíme: „Otče, vysvoboď NÁS od zlého,“ nesmí v tom být touha vypadat duchovněji než ostatní.

V Kristu jsme jedno tělo. Když si zraním levou ruku, pravá je okamžitě připravená pomoci ošetřit zranění. A nejde jen o moji pravou ruku, ve stavu pohotovosti je celé tělo, aby se zranění rychle zahojilo. Stejně tak by to mělo být i v těle Kristově.

DVĚ NEJVĚTŠÍ PŘIKÁZÁNÍ

Možíš sestoupit z hory Sinaj se dvěma kamennými deskami v ruce. Na první desce stála první čtyři přikázání, která se týkala vztahu člověka s Bohem. Na druhé desce bylo zbývajících šest přikázání, které se týkají vztahu člověka k bližním.

Pán Ježíš řekl, že se tyto dvě desky dají shrnout do dvou přikázání. První: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ A druhé: „Miluj svého bližního jako sebe samého“ (Matouš 22,37-39).

Ježíš tyto dvě věci zdůrazňoval i v modlitbě, kterou nás učil. První tři prosby se týkají prvního přikázání. Další tři se týkají druhého přikázání. Ježíš je ještě umocnil novým přikázáním, které dal svým učedníkům, když řekl: „Jako já miluji vás, abyste se i vy navzájem milovali“ (Jan 13,34).

Pravý učedník Ježíše Krista usiluje být vědomě i nevědomě dokonale zaměřený na Boha – aby každá jeho touha byla v souladu s Bohem; a aby žádná touha, ambice ani pocit neležely mimo Boží vůli pro jeho život. Současně se také snaží milovat bratry tak dokonale, jako Ježíš miluje jeho.

Neustále si však uvědomuje, že jeho postoj není tak dokonalý, jak by měl v těchto dvou ohledech být. Dál pracuje na

tom, aby dosáhl cíle, a je ochoten zaplatit jakoukoli cenu, aby ho dosáhl.

Milovat bratry znamená mít o ně zájem. Nemůžeme mít zájem o každého člověka na světě. Jenom Bůh má takové možnosti. Ale podle svých možností máme projevovat lásku svým bratrům v Kristu; a naše možnosti by se měly stále zvětšovat.

Musíme začít ve správném pořadí. Prvním krokem je milovat členy vlastní rodiny stejně, jako Ježíš miloval nás. Ale tady to nekončí. Musíme jít dál a milovat bratry a sestry v Boží rodině, jako Ježíš miloval nás.

Dokonalost je cíl, ke kterému je potřeba se probíjovat. Ale měli bychom být pevně rozhodnutí jí dosáhnout. Stejným směrem se ubíral i Pavel, když říkal „jedno však činím: zapomínám na to, co je za mnou, a natahuje se po tom, co je přede mnou, běžím k cíli pro cenu Božího povolání vzhůru v Kristu Ježíši (Filipským 3,13–14). Oním Božím povoláním vzhůru je být dokonale soustředěný na Boha, nadevše milovat Boha, milovat své bratry a sestry v Kristu, jako Ježíš miloval nás, a milovat své bližní jako sebe sama.

/ Kapitola devátá /

BOHU PATŘÍ SLÁVA

„Neboť tvé je království, i moc i sláva navěky. Amen.“

Modlitba začíná u Boha: „Buď posvěceno tvé jméno, přijď tvé království, staň se tvá vůle“ a u Boha končí: „neboť tvé je království, i moc i sláva.“

Bůh ve svém Slově říká: „Já jsem Alfa i Omega,“ (Zjevení 1,8). První i poslední myšlenkou v životě každého učedníka Ježíš Krista musí být Bůh. On musí být středem, ale i obvodem našeho života. V Něm žijeme a pohybujeme se v kruhu, který nám nakreslil. A v tom kruhu Ho vždy najdeme (Skutky 17,26–27).

Poslední tři vyznání v závěru této modlitby můžeme srovnat se třemi Ježíšovými pokušeními na poušti.

BOHU PATŘÍ KRÁLOVSTVÍ

První vyznání zní: „Tvé je království.“

Porovnejme ho se třetím pokušením, kde ďábel ukázal Ježíši všechna království země a řekl: „Pokloň se mi a dám ti je.“ A Ježíš na to odpověděl: „Vždyť je napsáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.‘“ Řekl tím, že království patří Otci, On jediný je Král. A tak Ježíš odmítl přijmout království ze Satanových rukou.

Proto Ježíš nechtěl být králem, dokud žil v těle. Když se ho lidé pokusili korunovat, utekl (Jan 6,15). Žil jako služebník všech lidí.

Učí nás to, že bychom neměli chtít kralovat nad ostatními. Člověk, který touží být vůdcem nebo získat proslulost

jako křesťanský vedoucí, který chce být nějakým způsobem vyvyšován nad ostatní křesťany, není způsobilý modlit se: „Otče, ty jediný jsi hoden být Králem.“ Jediným Králem v Boží církvi musí být Bůh. My máme být služebníky, nikoli králi.

BOHU PATŘÍ MOC

Další vyznání zní: „Tvá je moc.“ Moc patří Bohu (Žalm 62,12). Svou moc nám poskytuje jako dočasnou půjčku, abychom ji využili pro Jeho slávu; ale pořád patří Jemu. Bůh nám nedává moc, abychom dosáhli svých sobeckých cílů.

Porovnejte to s prvním pokušením. ďábel řekl Pánu: „Máš moc proměnit kámen v chléb a zahnat hlad. Tak toho využij.“ Ježíš řekl:

Ne. Veškerá moc patří Otcí. Nebudu ji používat, dokud mi SÁM neřekne.

V tomto bodě jsou mnozí křesťané nevěrní. Když od Boha dostanou nějaký duchovní dar, začnou ho používat, aby dosáhli svých sobeckých zájmů.

Ať už máte jakékoli obdarování – duchovní nebo přirozené – ať už je to dar prorockví, uzdravování, nebo hudební nadání, pamatujte si, že moc patří Bohu. On nám nikdy nedává moc, abychom vyzdvihovali sami sebe.

Jestliže Boží dary využíváme sobecky pro své vlastní zájmy, skončíme jako směnárníci v chrámu, které musel Ježíš vyhnat. Co tam dělali? Ve jménu náboženství vydělávali peníze. Říkali, že slouží Bohu, ale přitom sloužili jen sami sobě.

Takoví lidé existují i dnes – ve jménu Ježíše Krista si budují vlastní jméno nebo vydělávají peníze pro sebe a svou rodinu – zneužívají Jeho jméno ke svým sobeckým zájmům.

Ať už jde o peníze, slávu, čest, postavení, pohodlí nebo cokoli jiného, je velké zlo, když něco děláme ve jménu Ježíše Krista pro vlastní prospěch. Zbožnost by se pro nás nikdy neměla stát zdrojem zisku (1. Timoteovi 6,5). Boží proroci v církvi by měli vyhánět směnárníky z Božího chrámu i dnes.

BOHU PATŘÍ SLÁVA

Zatřetí: „Tvá je sláva.“

Poté, co jsme se upřímně modlili tuto duchovní modlitbu, vešli do skutečného duchovního života, a poté, co jsme úžasným způsobem sloužili Bohu, nakonec stejně můžeme říct jen: „Jsme nehodní otroci; udělali jsme, co jsme byli povinni udělat“ (Lukáš 17,10).

A to, co říkáme, myslíme vážně. Neříkáme to z falešné skromnosti jako ti, kdo prohlásí: „Bůh nám pomohl,“ ale v hloubi srdce připisují zásluhy sami sobě.

Porovnejte si toto vyznání s druhým pokušením, kterému čelil Ježíš na poušti. Satan ho pokoušel, aby skočil z vrcholku chrámu, nárokoval si Boží ochranu, a až bezpečně dopadne na zem, přijal slávu a uznání od lidí jako jejich Mesiáš. Ale Ježíš řekl: „Je také napsáno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.‘“ a svou odpovědí ukázal, že všechna sláva patří pouze Otci samotnému.

Bůh je žárlivý Bůh a o svou slávu se s námi dělit nebude (Izajáš 42,8). V nebi ani v celé věčnosti nebude nic, za co by náležela sláva člověku. Veškerá sláva bude patřit Bohu.

Člověk, který má v sobě nebeského ducha, zaujme takový postoj i tady na zemi. Bude se snažit stát v pozadí, nebude chtít být vidět ani se stát známým, aby lidé nevěnovali pozornost jemu a jeho práci, ale Bohu. A tak veškerá sláva připadne jenom Bohu.

Takový člověk si nebude uvědomovat, co pro Boha udělal, ani jak je na tom duchovně. Nemá nic, co by nedostal, a tak se nemá čím chlubit (1. Korintským 4,7). Společně s Pavlem říká: „Kéž se mi nestane, abych se chlubil, leda křížem našeho Pána Ježíše Krista“ (Galatským 6,14).

„Zapomínaje na to, co je za mnou,“ řekl Pavel ve Filipským 3,13. Co měl Pavel za sebou? Vítězný život a mocnou službu pro Pána. To všechno zapomněl, protože dal Bohu všechnu slávu za svůj život a službu.

Ježíš mluvil o dvou skupinách lidí, kteří před ním budou stát v den soudu.

Jedna skupina řekne: „Pane, prorokovali jsme, vyháněli démony a činili jsme zázraky ve tvém jménu.“ Tito lidé si uvědomují všechno, co pro Pána udělali. A Pán jim řekne: „Jděte ode mě, vy, kdo se dopouštíte nepravosti“ (Matouš 7,22–23).

Druhé skupině Pán řekne: „Nakrmili jste mě, když jsem měl hlad, oblékli jste mě, když jsem byl nahý, navštívili jste mě, když jsem byl nemocný a ve vězení.“ Ale oni si vůbec neuvědomují, že by něco takového udělali! Jejich odpověď zní: „Pane, kdy jsme to všechno udělali? Nepamatujeme si, že bychom to dělali.“ Není to nádherné? A Pán řekne: „Jste požehnaní. Jste připravení přijmout mé království za dědicství“ (Matouš 25,31–40).

Spravedliví činí dobro a zapomínají, že nějaké vykonali! Ale nespravedliví si v duchu vedou seznam všeho dobrého, co kdy udělali.

Pamatujeme si všechno dobré, co jsme pro Boha a pro lidi udělali? Pak jsme ve špatné skupině!

NA VĚKY VĚKŮ

A pak se v modlitbě říká: „Na věky“ – ne na pár let, ale na věky.

Tohle budeme dělat po celou věčnost – chválit Boha a vzdávat Mu slávu, která náleží Jeho jménu. Je to úžasné zakončení všech našich modliteb – vzdávat chválu a čest Bohu, aby žádné zásluhy nepřipadly nám.

Vždy máme usilovat o to, abychom odvrátili pozornost lidí od nás samotných k Bohu. Stále bychom se měli snažit zůstat skrytí a v pozadí. Bůh pak může naplnit mnohem větší část svého záměru – pro nás, v nás a skrze nás.

STAŇ SE

Poslední slovo je: „Amen.“

Nechceme vynechat ani jediné slovo této úžasné modlitby a už vůbec ne závěrečné „amen“. Co vlastně „amen“ znamená? Naneštěstí se stalo jedním z prázdných slov, která zařadili křesťané do své náboženské slovní zásoby.

Ale už jste se někdy zamysleli nad tím, co říkáte, kdykoli vyslovíte „amen“?

Amen znamená „staň se“. Je to hebrejské slovo pro „věřit“, použité v Genesis 15,6, kde se píše: „Abraham uvěřil Bohu.“ V době, kdy Abram ještě neměl děti, Bůh mu řekl, že jeho potomstva bude více než hvězd na obloze. A k něčemu tak nemožnému Abram řekl: „Amen. Tak se stane, Hospodine, protože ty jsi to řekl.“

Přesně to „amen“ znamená. Je to potvrzení naší víry. Posledním slovem modlitby vyjadřujeme toto:

„Otče, věřím, že všechno, oč jsem žádal, NAPLNÍŠ. Tvé Jméno BUDE oslaveno jako v nebi, tak i na zemi. Tvé království PŘIJDE na zemi, tak jako je v nebi. Tvá vůle se STANE jako

v nebi, tak i na zemi. DÁŠ nám náš denní chléb. ODPUSTÍŠ nám naše viny. USCHOPNÍŠ nás k tomu, abychom dokázali odpustit druhým, jako jsi Ty odpustil nám. NEUVEDEŠ nás do pokušení, které by na nás bylo moc silné. VYSVOBODÍŠ nás od zlého. Království, moc a sláva BUDOOU náležet pouze tobě, na věky. To vše se stane, Otče. Věřím tomu z celého srdce.“

Amen a amen!

Obsah

	Proč číst tuto knihu	7
1.	Jak se nemodlit	9
2.	Bůh, který je naším otcem	19
3.	Sláva božího jména	29
4.	Boží království	41
5.	Boží vůle	47
6.	Naše fyzické potřeby	53
7.	Odpuštění hříchů	63
8.	Osvobození od zla	75
9.	Bohu patří sláva	87

Bůh středem modlitby
Zac Poonen

Z anglického originálu:
God Centred Praying

Překlad: Daniela Trojtlerová
Jazyková korektura: Karolina Limrová
Grafické úpravy: Markéta Babková
Odborná korektura: Ladislav Křivánek
Vydal: Karel Husa, Praha
První vydání, 2018

Vaše podněty k českému vydání můžete zasílat na
adresu: nasledovani@gmail.com. Další autorovy knihy
můžete získat na webu cestina.cfcindia.com nebo v
papírové verzi na Nasledovani.cz.

ISBN 978-80-906799-9-3 (brož. vazba)
ISBN 978-80-88297-00-0 (formát ePUB)
ISBN 978-80-88297-01-7 (formát Mobipocket)
ISBN 978-80-88297-02-4 (formát PDF)